

แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมายของเด็กและเยาวชน

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ได้นิยามคำว่า "เด็ก" และ "เยาวชน" ไว้ว่า

เด็ก หมายความว่า บุคคลที่มีอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์

เยาวชน หมายความว่า บุคคลที่มีอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

บุคคลซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว คือเด็กและเยาวชนที่มีข้อหาว่ากระทำความผิดคดีอาญาทุกตัวบทกฎหมาย ซึ่งได้แก่เด็กหรือเยาวชนที่มีอายุเกิน 7 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์

เกณฑ์อายุ ตามพ.ร.บ.จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 5 บัญญัติว่า "คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด ให้ถืออายุเด็กหรือเยาวชนนั้น ในวันที่การกระทำผิดได้เกิดขึ้น" (บุญเพราะ แสงเทียน,ม.ป.ป.)

ตามมาตรา 5 ข้างต้น หมายความว่า เด็กและเยาวชนกระทำความผิดคดีอาญาในวันใดระหว่างอายุเกินกว่า 7 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ จะต้องดำเนินคดีในศาลเยาวชนและครอบครัวเท่านั้น ถึงแม้ว่าจะมาทราบตัวเด็กและเยาวชนในภายหลังเมื่ออายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปแล้ว หรือเป็นผู้ใหญ่แล้ว หรือทราบว่าเป็นผู้กระทำความผิดในขณะที่กระทำผิดแล้วหลบหนีไป และต่อมาจับตัวได้เมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม ต้องดำเนินคดีในศาลเยาวชนและครอบครัว (สัญญา บัวเจริญ,2544)

2.2 แนวคิดเรื่องการข่มขืน

2.2.1 ความหมายของการข่มขืน

มีผู้ให้ความหมายของคำว่า “ข่มขืนกระทำชำเรา” ไว้มากมาย ดังนี้

สุวัทนา อารีพรรค (2524) ได้ให้ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเราไว้ว่า หมายถึง การพยายามร่วมเพศโดยฝ่ายหญิงไม่ยินยอม อันถือเป็นการทำร้ายทางเพศอย่างหนึ่ง ในทางกฎหมาย การข่มขืนกระทำชำเรารวมถึงการที่หญิงยินยอมให้มีการร่วมเพศเพราะความกลัว เพราะถูกบังคับ เพราะถูกล่อลวง หรือเพราะปัญญาอ่อน การร่วมเพศในสภาวะที่หญิงไม่สามารถขัดขืนได้ เช่น ในขณะที่หญิงหลับ หมดสติเนื่องจากฤทธิ์ยาหรือสุรา หรือถูกทำให้เข้าใจผิดว่าเป็นสามี ถูกสะกดจิต ก็จัดเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา

Nicholas Groth (1981) ได้ให้ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเราไว้ว่า หมายถึง การมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความยินยอม โดยบุคคลผู้ไม่เต็มใจถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยบุคคลอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีสถานภาพทางอำนาจที่เหนือกว่า และเป็นผู้ได้เปรียบ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียติดตามมาทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และการดำรงชีพของหญิง

ประสิทธิ์ พัฒนอมร (2532) ได้ให้ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเราไว้ว่าเป็น การกระทำที่เป็นความผิดทางอาญา เป็นส่วนหนึ่งของการประทุษร้ายต่อร่างกายที่ผิดศีลธรรมจรรยา เพราะเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนความยินยอมของผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ เป็นอันตรายต่อกายและจิตใจ เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของผู้เสียหายอีกด้วย

Media & Thomson (1974) กล่าวถึงการข่มขืนกระทำชำเราไว้ว่าเป็นการใช้กำลัง บังคับให้มีความสัมพันธ์ทางเพศต่อบุคคลโดยคนอื่น

Naomi Golan (1978) กล่าวถึงการข่มขืนกระทำชำเราไว้ว่าเป็นการกระทำเยี่ยงปฏิบัติและใช้กำลังของบุคคลหนึ่งต่ออีกบุคคลหนึ่ง โดยจุดประสงค์ของการมีอำนาจเหนือกว่าด้วยความเลวทราม อภัยศอดสู การเอาชนะที่ระบายต่อเหยื่อนั้น มิใช่เพียงการกระทำเพื่อความพึงพอใจทางเพศ แต่เป็นอาชญากรรมที่รุนแรง เป็นการละเมิดและประทุษร้าย ต่อร่างกายชีวิตผู้อื่น

Burgess & Holmstrom (1979) กล่าวถึงการข่มขืนกระทำชำเราไว้ว่าเป็นการแสดงออกทางเพศที่มีไฉ่เป็นเพราะความต้องการทางเพศ แต่เป็นการแสดงออกซึ่งอำนาจ (power) และความโกรธแค้น (anger) โดยมีแรงจูงใจเพื่อการทดแทนหรือแก้แค้นด้วย

และหากพิจารณาความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในแง่ของกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 แก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 11 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2514 ได้บัญญัติว่า "ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท"

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นการกระทำของชายในการล่วงละเมิดทางเพศแก่หญิง โดยปราศจากความยินยอมจากหญิง ทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา เพื่อความมุ่งประสงค์ในการตอบสนองอารมณ์และความต้องการทางเพศด้วยวิธีการที่ผิดๆ โดยการใช้อำนาจบังคับข่มขู่ ประทุษร้าย ล่อหลอก หรือการทำให้หญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น

2.2.2 ประเภทและลักษณะของการข่มขืนกระทำชำเรา

การข่มขืนกระทำชำเรา อาจแบ่งได้เป็น 3 แบบ (บุญสวย เชิดเกียรติกุล, 2522)

1. การข่มขืนแบบตัวต่อตัว (Single Rape) การข่มขืนที่หญิงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วย หรืออาจมีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วยก็ได้ และอาจเป็นคนที่คุ้นเคยกันมาก่อนหรือไม่ก็ได้

2. การโถมหญิง (Multiple Rape) คือ การข่มขืนหญิงโดยผู้กระทำเป็นชาย ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มี 2 แบบ คือ

ก) การข่มขืนคู่ (Pair Rape) โดยชาย 2 คน

ข) การข่มขืนหมู่ (Group Rape) โดยชายมากกว่า 2 คนขึ้นไป

3. การข่มขืนแล้วฆ่า (Felony Rape) ส่วนใหญ่มักเป็นแบบตัวต่อตัว ฆ่าเพราะ ต้องการปิดปาก

จากการแบ่งประเภทของการข่มขืนกระทำชำเราข้างต้น จะเห็นได้ว่าเป็นการแบ่งตามวิธีการในการข่มขืน ว่าผู้กระทำ ทำคนเดียวหรือหลายคน นอกจากนี้ยังมีการแบ่งประเภทของการข่มขืนกระทำชำเราในรูปแบบอื่น ๆ อีกเช่น Janet S. Hude (Janet S. Hude, 1979) ได้แบ่งประเภทของการข่มขืนตามแรงจูงใจ (Motivation) ได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. Aggressive Aim Rapist : เป็นพวกที่มีความก้าวร้าว ข่มขืนเพื่อต้องการให้เหยื่อได้รับความเจ็บปวดมากกว่าความต้องการในการสนองตอบทางเพศ สภาพอารมณ์ในขณะที่ข่มขืนจะดุร้าย และมักจะข่มขืนคนที่ไม่รู้จักมาก่อน

2. Sexual Aim Rapist : เป็นพวกที่ข่มขืนเพื่อสนองตอบความต้องการทางเพศเท่านั้น และมักจะข่มขืนเหยื่อนอกบ้านและไม่ทำร้ายเหยื่อ และมักจะมีประวัติเรื่องการปรับตัวทางเพศที่ไม่ดีนัก

3. Sexual Aggressive Fusion Rapist : พวกนี้เป็นพวก sadism ต้องการทรมานผู้อื่นเพื่อความสนุกหรือความพึงพอใจทางเพศของตนเอง

4. Impulse Rapist : เป็นพวกที่ไม่มีแรงจูงใจทางเพศหรือความก้าวร้าวมาก่อน แต่ทำไปตามสิ่งกระตุ้นที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่น พวกที่ชอบขโมยของตามบ้าน พบว่ามีหญิงสาวอยู่บ้านคนเดียวก็จะถือโอกาสข่มขืนด้วย

จากประเภทของการข่มขืนกระทำชำเราดังกล่าวข้างต้น ทำให้ทราบว่า การข่มขืนกระทำชำเรามีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามมูลเหตุจูงใจในการข่มขืน และตามจำนวนของผู้ข่มขืน โดยสามารถนำไปใช้ในการอธิบายลักษณะการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในคดีข่มขืนกระทำชำเราได้ การที่เด็กและเยาวชนลงมือข่มขืนเพียงคนเดียว เป็นการข่มขืนแบบตัวต่อตัว แต่หากว่ารวม

กับเพื่อน ๆ ร่วมกันกระทำการในลักษณะหลายคน เป็นการข่มขืนแบบโทรมหญิง เป็นต้น นอกจากนี้ การแบ่งประเภทของการข่มขืนตามมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้น ยังอาจนำไปใช้ ในการอธิบายมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนโดยเทียบเคียงกันได้ด้วย อันจะ ทำให้เกิดความเข้าใจในสาเหตุและลักษณะของการกระทำของเด็กและเยาวชนได้ชัดเจนมากขึ้น

2.2.3 ปัจจัยที่มีผลต่ออาชญากรรมทางเพศ

เอกภพ อินทร์วัฒน์ (2542) ได้กล่าวถึงสิ่งที่มีผลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศไว้ว่า มีหลายประการด้วยกัน ได้แก่ ความบกพร่องของสถาบันครอบครัว ที่บิดามารดาต้องเร่งทำงานหา รายได้ จนขาดเวลาในการเอาใจใส่บุตรหลาน ความเสื่อมโทรมทางสังคม ด้านศีลธรรมตกต่ำ ทำให้ คนขาดจิตสำนึก ในขณะที่ทางด้านวัฒนธรรม มีการหลั่งไหลของวัฒนธรรมต่างชาติ ส่งผลต่อ พฤติกรรมทางเพศที่ผิดๆ ของเด็กและเยาวชน สื่อมวลชนต่างๆ มีการเผยแพร่สื่อในลักษณะลามก อนาจาร เป็นการยั่วยุ และสร้างค่านิยมที่ผิดๆ แหล่งเสื่อมโทรม ทำให้เด็กและเยาวชนมีคุณภาพชีวิตที่ ไม่ดี และมีโอกาสในการเรียนรู้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น สถานบริการทางเพศที่หาได้ง่าย หรือ การเห็นพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของบิดามารดา ขาดการอบรมเลี้ยงดูปลูกฝังความรู้เรื่อง เพศศึกษาจากครอบครัว ทำให้เด็กขาดความรู้ความเข้าใจ และไม่สามารถป้องกันหรือควบคุมตนเองได้ ปัญหาความตึงเครียดของสภาวะเศรษฐกิจ ที่มีส่วนทำให้ผู้หญิงทำงานหนักและกลับบ้านดึก จนเสี่ยง ต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การแต่งกายล่อแหลมของสตรี ทำให้เกิดการยั่วยุ สถานที่ไม่ปลอดภัย มีดี ไม่มีคน เชื้อต่อการกระทำความผิด ความไม่แน่ใจในกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม ทำให้เหยื่อไม่ กล้าเปิดเผยข้อมูล และมีช่องว่างของกระบวนการพิจารณาที่ทำให้ผู้กระทำผิดอาจรอดพ้นได้ และความ กดดันทางอารมณ์ ที่ทำให้คนเครียด ขาดการยับยั้งชั่งใจ

สุธี สีนํ้าเงิน (2541) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจกระทำความผิดทางเพศ ในคดี ข่มขืนกระทำชำเรา ของผู้ต้องขังชายในเรือนจำเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลพบว่า ลักษณะ โดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง มีอายุขณะกระทำความผิดต่ำกว่า 25 ปี มีระดับการศึกษาระหว่างชั้น ประถมปีที่ 1 ถึงชั้นประถมปีที่ 6 ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ระหว่าง 2,001-5,000 บาทต่อเดือน และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50 มีรอยสักบนร่างกาย ลักษณะการตัดสินใจกระทำความผิดโดย

ภาวะการณ์แวดล้อม ส่วนใหญ่กระทำความผิดโดยสันดาน มีความรู้จกคุ้นเคยกับสถานที่กระทำความผิดเป็นอย่างดี กระทำความผิดใกล้กับที่ตนเองพักอาศัย ไม่ใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด แต่จะใช้คำพูดหวานล่อมหลอกล่อผู้เสียหาย และมีความสัมพันธ์หรือรู้จักคุ้นเคยกับผู้เสียหายมาก่อน ลักษณะการตัดสินใจกระทำความผิดโดยเกณฑ์และบรรทัดฐาน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้เมามาย และเชื่อว่าตนเองจะรอดพ้นจากการถูกจับกุมภายหลังจากกระทำความผิดลักษณะการตัดสินใจกระทำความผิดโดยเทคนิควิธีการ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่เคยศึกษาหรือเรียนรู้วิธีการกระทำความผิดมาก่อน แต่จะคิดวิธีการกระทำความผิดเอาเองทั้งหมด

สุนทรี ศิลพิพัฒน์ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การกระทำความผิดทางเพศของเยาวชนพบว่า ช่วงอายุที่กระทำความผิดจะอยู่ในช่วงระหว่าง 14-24 ปี เป็นผู้มีการศึกษาค่อนข้างน้อยไม่เกินระดับ ป.5 ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวแตกแยก ขาดความอบอุ่นมีแต่เพียงบิดาหรือมารดาและในบางรายอยู่กับบุคคลอื่น เพอร์เซนต์ของบิดามารดาและพี่น้องติดสุราสูงมาก เป็นแนวโน้มให้ผู้กระทำความผิดใช้สุรา เป็นเครื่องจูงใจให้กล้าในการกระทำความผิดและผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มักจะมีสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน แต่ไม่ค่อยจะชอบครูและไม่ชอบคนแปลกหน้า และพียงเพื่อนสนิทและเพื่อนใกล้ชิดมากกว่า

สุรพล ศรีวงศ์ (2531) ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ เพื่อศึกษาสาเหตุของการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ และเพื่อทราบประวัติการกระทำความผิดของผู้ต้องขัง กลุ่มตัวอย่างคือผู้ต้องขังที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ต้องขังอยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2531 ที่เรือนจำกลางบางขวางและเรือนจำกลางคลองเปรม กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 213 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบประเด็นที่สำคัญดังต่อไปนี้

สถานภาพทางเศรษฐกิจของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ กล่าวคือผู้ต้องขังชายมีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดเพิ่มขึ้นกระทำซ้ำแล้วซ้ำมากกว่าผู้ต้องขังชายที่มีรายได้สูง เนื่องจากผู้ต้องขังที่มีรายได้ต่ำส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นกรรมกรและเคยมีประวัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์แต่ไม่เคยถูกจับกุมดำเนินคดี ส่วนผู้ต้องขังชายที่มีรายได้สูงเมื่อกระทำความผิดแล้วจะคิดชดใช้ค่าเสียหายให้กับเหยื่อผู้หญิง เพื่อประนีประนอมยอมความ ดังนั้นผู้ต้องขัง

ชายที่มีรายได้สูงจึงไม่ฆ่าเหยื่อเหมือนเช่นผู้ต้องขังชายที่มีรายได้ต่ำ ในกรณีที่มีการฆ่าเหยื่อ สาเหตุที่ฆ่าส่วนใหญ่เพื่อต้องปิดปากและเพราะเหยื่อขัดขืนต่อสู้ นอกจากนี้พบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่กระทำ ความผิดที่ไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน และส่วนใหญ่เหยื่อกับผู้ต้องขังไม่เคยมีความสัมพันธ์กันมาก่อน เหตุผลที่ต้องข่มขืนกระทำชำเราเพราะเหยื่อแต่งกายยั่วยุ แสดงกริยาวาจายั่ววนความรู้สึกทางเพศ และโอกาสเอื้ออำนวยเวลาที่เกิดเหตุส่วนใหญ่จะเป็นเวลากลางคืน สถานที่ที่เกิดเหตุเป็นสถานที่ปลอดภัย คน หรือเป็นบ้านของเหยื่อซึ่งขณะที่เกิดเหตุอยู่บ้านเพียงลำพัง

2.3 แนวคิดเรื่องครอบครัว

ครอบครัวเป็นสิ่งที่มืออยู่ในทุกสังคม ครอบครัวจึงเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญมากที่สุด (สุพัตรา สุภาพ, 2547) ครอบครัวเป็นหน่วยของสังคมที่มีความสัมพันธ์และมีความร่วมมือกันอย่าง ใกล้ชิด สถาบันครอบครัวเป็นสังคมกลุ่มแรกที่มนุษย์จะต้องเผชิญตั้งแต่แรกเกิด มนุษย์เติบโตขึ้นใน ครอบครัว ครอบครัวจะให้ตำแหน่ง ชื่อ และนามสกุล ซึ่งเป็นเครื่องบอกสถานภาพและบทบาทใน สังคมที่มนุษย์อาศัยอยู่ ครอบครัวเป็นตัวกำหนดสิทธิและหน้าที่ที่สมาชิกมีต่อกัน และที่สมาชิกมีต่อ สังคม นอกจากนี้ครอบครัวยังเป็นตัวกำหนดมาตรฐานความประพฤติของมนุษย์อีกด้วย ดังนั้น พฤติกรรมของมนุษย์จึงไม่ได้เป็นไปโดยสัญชาตญาณ แต่เป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน ครอบครัวจึง มีอิทธิพลต่อเด็กในการสอนให้เด็กได้รับ และยอมรับกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเวลา สถานที่และสิ่งแวดล้อม อื่นๆ เด็กได้เรียนรู้ว่าควรจะทำอย่างไรจึงจะเป็นที่ต้องการของบุคคลอื่นในสังคม การพัฒนาของ เด็กในครอบครัวจึงเริ่มตั้งแต่ระยะเริ่มต้นของชีวิต คือ 1-5 ขวบ ซึ่งจะมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของ เด็กในอนาคต กล่าวคือ ถ้าเด็กได้รับการฝึกอบรมให้รู้จักคำนึงถึงผู้อื่น ในอนาคตเด็กก็จะประพฤติ ผิดกฎหมายได้ยาก ในทางตรงข้าม หากเด็กได้รับการกล่อมเกลาให้เห็นผิดเป็นชอบแล้ว ก็มีทางที่จะ เป็นไปได้ว่าในกาลข้างหน้าเด็กจะประพฤติผิดกฎหมาย

โสภกา ชูพิกุลชัย (2525) ได้กล่าวถึงครอบครัวที่เป็นตัวการที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดไว้ว่า ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่สำคัญสถาบันหนึ่งที่มีผลต่อขบวนการเรียนรู้ทางสังคมและการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก เป็นแหล่งแรกที่สร้างนิสัย ความคิดอ่าน ค่านิยม ความเชื่อกทศนคติของเด็ก ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิดนั้นสาเหตุปัญหาส่วนใหญ่มักจะมีผลมาจากครอบครัว โดยเฉพาะครอบครัวที่ขาดความรักความอบอุ่น หรือขาดความสัมพันธ์อันดีภายในครอบครัว ขาดผู้อบรมและให้คำแนะนำ เด็กไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ขาดสันตนาการที่ดี และที่สำคัญ คือ ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในครอบครัว ความบกพร่องในครอบครัวนี้เองที่ทำให้สมาชิกในครอบครัวต้องกระทำผิด ประกอบอาชญากรรม

2.3.1 ความหมายของครอบครัว

ความหมายของคำว่า ครอบครัว มีผู้ให้คำนิยามกันอย่างหลากหลาย แม้จะเป็นคำที่ถูกใช้เป็นประจำในการดำเนินชีวิต หากแต่นักวิชาการแต่ละท่านในสาขาวิชาต่าง ๆ ก็ยังคงให้ความหมายที่แตกต่างกันออกไป ดังเช่น

ครอบครัว ตามพจนานุกรม หมายถึง ผู้ร่วมครัวเรือน ได้แก่ สามี ภรรยา และบุตร

สุพัตรา สุภาพ (2547) ได้ให้ความหมายของครอบครัวไว้ว่า ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานที่ขัดเกลามนุษย์ให้รู้ว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ หรืออะไรถูกอะไรผิด เป็นต้น เป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างลึกซึ้ง และมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทศนคติ และความประพฤติของเด็กเป็นอย่างยิ่ง

นิศารัตน์ ทองอุปการ (2538) ให้ความหมายว่า คือ ระบบการปฏิสัมพันธ์ที่มีการจัดระเบียบซึ่งประกอบด้วยสมาชิกตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยปกติประกอบด้วยพ่อ แม่ และลูก อย่างน้อย 1 คน อาศัยร่วมกันเป็นระยะเวลาานพอสมควร และมีการสร้างความคิดฝันต่าง ๆ ร่วมกัน โดยผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันเป็นระยะเวลาาน

คณะกรรมการด้านครอบครัว สังกัดในคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (2537) ได้ให้คำนิยามว่า ครอบครัวเป็น "กลุ่มบุคคลที่มีความผูกพันกันทางอารมณ์และจิตใจ มีการดำเนินชีวิตร่วมกัน รวมทั้งมีการพึ่งพิงกันทางสังคมและเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กันทางกฎหมาย หรือทางสายโลหิต และบางครอบครัวอาจมีลักษณะเป็นช้อยกเว้นบางประการจากที่กล่าวมา"

สุพัตรา สุภาพ (2547) ให้ความหมายว่า ครอบครัวเป็นกลุ่มบุคคลที่มาารวมกัน โดยสายโลหิต หรือโดยการรับเลี้ยงดู (เป็นบุตรบุญธรรม) มีการก่อตั้งเป็นครอบครัว มีความสัมพันธ์ต่อกัน ในฐานะที่เป็นสามี-ภรรยา เป็นบิดา-มารดา เป็นบุตร พี่น้อง โดยการรับวัฒนธรรมเดิมและมาจากการสร้างสรรวัฒนธรรมใหม่เพิ่มเติมก็ได้

Burgess และ Locke (อ้างใน สุพัตรา สุภาพ, 2547) ได้ให้คำจำกัดความของครอบครัวว่า ครอบครัวจะต้องมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ กล่าวคือ ครอบครัวประกอบด้วยบุคคลที่มาอยู่ร่วมกัน โดยการสมรส สมาชิกของครอบครัวจะอาศัยอยู่รวมกันภายในครัวเรือนเดียวกัน หรืออาจแยกกันไปอาศัยอยู่ต่างหาก ครอบครัวเป็นหน่วยของการติดต่อโต้ตอบระหว่างบุคคล เช่น สามี ภรรยา พ่อแม่ ลูก พี่น้อง นอกจากนี้ครอบครัวยังช่วยถ่ายทอดรักษาวัฒนธรรม ดังนั้น ครอบครัวจึงเป็นหน่วยทางสังคมที่ประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่มีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยการเป็นสามีภรรยา

ริชาร์ด ที. แชฟเฟอร์ (Richard T. Schaefer, 2003) กล่าวว่า ครอบครัว หมายถึง กลุ่มของผู้คนที่มีความสัมพันธ์กันทางสายเลือด การแต่งงาน หรือความสัมพันธ์แบบอื่นที่มีการตกลงกันไว้ หรือการรับบุตรบุญธรรม ซึ่งมีความรับผิดชอบหลักร่วมกันในการสืบทอดทายาท และการดูแลสมาชิกของสังคม

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ถือเอาความหมายของครอบครัวว่าหมายถึง ครอบครัวที่เด็กและเยาวชนอาศัยด้วยทั้งในอดีตและปัจจุบัน หมายถึงรวมถึงทุกคนที่อยู่ในครัวเรือนเดียวกัน

2.3.2 ประเภทของครอบครัว

งามพิศ สัตย์สงวน (2545) กล่าวว่า ครอบครัวมีอยู่ทั้งหมด 4 ประเภท ได้แก่

1. ครอบครัวเดี่ยว (Nuclear Family)

ครอบครัวเดี่ยว หมายถึง ครอบครัวขนาดเล็ก ซึ่งประกอบไปด้วยพ่อแม่ และลูก ซึ่งยังไม่ได้แต่งงาน ครอบครัวเดี่ยวจะมีคนแค่ 2 ชั่วอายุคน หรือมีคนแค่ 2 รุ่นเท่านั้น ได้แก่ รุ่นพ่อแม่ และรุ่นลูก ครอบครัวเดี่ยวมีลักษณะเด่นคือ ครอบครัวประเภทนี้จะเน้นความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส ซึ่งความสัมพันธ์แบบนี้มีความสำคัญมากกว่าความสำคัญทางสายเลือด ครอบครัวเดี่ยวเป็นลักษณะของครอบครัวที่สามารถพบเห็นได้ในสังคมสมัยใหม่ ในชุมชนเมือง หรือในสังคมอุตสาหกรรม

2. ครอบครัวขยาย (Extended Family)

ครอบครัวขยายเป็นครอบครัวที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งประกอบไปด้วยกลุ่มคนในสามชั่วอายุขึ้นไป มาอาศัยอยู่ร่วมกัน เช่น รุ่นตนเอง รุ่นพ่อแม่ของตนเอง และรุ่นลูกของตนเอง เป็นต้น ครอบครัวขยายจะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ทางสายเลือดเป็นหลัก ซึ่งจะมีความสำคัญมากกว่าสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส และเน้นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ ลูก และพี่น้อง เนื่องจากครอบครัวแบบนี้จะมองว่าคู่สมรสนั้นเป็นเพียงบุคคลภายนอก

3. ครอบครัวแกน (Stem Family)

ครอบครัวแบบนี้เป็นครอบครัวที่ประกอบไปด้วย พ่อ แม่ หรือลูกชาย หรือลูกสาว และครอบครัวของลูกชาย หรือลูกสาว ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมักจะเป็นลูกคนสุดท้อง หรืออาจจะเป็นลูกคนใดก็ได้

4. ครอบครัวที่มีผู้ปกครองคนเดียว (Single-parent Family)

ครอบครัวแบบนี้หมายถึง ครอบครัวที่มีสามีหรือภรรยาเป็นหัวหน้าครอบครัวแต่เพียงผู้เดียว เป็นลักษณะของครอบครัวที่พบเห็นได้มากในกลุ่มชนชั้นล่างและชนชั้นสูง ในกรณีที่ครอบครัวมีแต่แม่ลูกเป็นหน่วยสำคัญ เรียกครอบครัวแบบนี้ว่า Matrifocal Family

ซัทเทอร์แลนด์ และเครซี่ (Sutherland and Cressey, 1995 อ้างใน สุขชา จันทน์เอม, 2542) ได้เสนอว่าครอบครัวอาจจะก่อให้เกิดปัญหาการกระทำผิดได้ โดยผ่านกระบวนการ 5 อย่างที่มีความเกี่ยวพันกัน ดังนี้

1. ในครอบครัวมีตัวอย่างที่ไม่ดี ทำให้เด็กเรียนรู้ทัศนคติ ค่านิยม และแบบแผนที่ไม่ดี เช่น ความประพฤติผิดศีลธรรม อันจะนำไปสู่การกระทำผิดได้ในที่สุด
2. ชั้นสังคมและถิ่นที่อยู่ของครอบครัว เป็นเครื่องกำหนดอัตราการทำผิดของเด็ก กล่าวคือ เด็กที่อยู่ในถิ่นที่เป็นพาลเกร มีกิจกรรมที่ละเมิดกฎหมาย มีโอกาสคบเพื่อนไม่ดี และมีการกระทำผิดได้ง่ายกว่า
3. ครอบครัวเป็นสิ่งที่กำหนดเกียรติภูมิของเด็ก เด็กจะมีพฤติกรรมเลียนแบบบุคคลที่ตนเลื่อมใส ถ้าเด็กไปนิยมชมชอบ หรือใกล้ชิดคนที่มีพฤติกรรมไม่ดี ก็จะเสียคนได้ง่าย
4. ถ้าครอบครัวไม่เป็นสุข ไม่ราบรื่น ไม่น่าอยู่ เด็กจะไปหาสิ่งชดเชยนอกบ้าน ทำให้มีโอกาสถูกโน้มน้าวไปในทางที่เสียหายได้ง่าย
5. ครอบครัวเพิกเฉยไม่สามารถอบรมสั่งสอนให้เด็กเคารพกฎหมาย หรือครอบครัวที่ปกป้องเด็กมากเกินไป ทำให้เด็กมีนิสัยตามใจตนเอง และไม่คุ้นเคยกับกฎเกณฑ์ของสังคม

2.3.3 หน้าที่ของครอบครัว

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (2537) ได้กำหนดหน้าที่ของครอบครัวไว้ ดังนี้ (อ้างใน สุพัตรา สุภาพ, 2547)

1. การสร้างข้อผูกพันด้านจิตใจ สังคม และเศรษฐกิจระหว่างคู่สมรส
2. การให้กำเนิดบุตรและความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างคู่สมรส
3. การให้ชื่อและสถานะโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่บุตร
4. การเลี้ยงดูบุตรขั้นพื้นฐานรวมทั้งการเลี้ยงดูผู้สูงอายุและคนพิการในสังคมหลายแห่งด้วย
5. การเสริมสร้างการเรียนรู้ทางสังคมและการให้การศึกษาแก่เด็กหรือแม้แต่พ่อแม่เองด้วย
6. การคุ้มครองสมาชิกในครอบครัว
7. การดูแลด้านอารมณ์และจิตใจ และการพักผ่อนหย่อนใจของสมาชิกครอบครัว
8. การแลกเปลี่ยนสิ่งของและการบริการต่าง ๆ

หน้าที่ที่กล่าวมานี้มิได้เรียงตามลำดับความสำคัญ เนื่องจากแต่ละวัฒนธรรมก็จะมี ความแตกต่างกันไป

ดังนั้น ครอบครัวจึงมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งยวดในการปลูกฝังแนวคิด ทศนคติที่ ดีงามให้กับเด็กและเยาวชน บุคคลในครอบครัวจึงควรเป็นผู้ที่รู้จักหน้าที่ และบทบาทของตนเอง การที่สมาชิกในครอบครัวคบพว่องในหน้าที่ที่ควรจะเป็น จะส่งผลกระทบต่อทั้งโดยตรงและโดยอ้อมต่อเด็กและเยาวชน เช่น การเพิกเฉยละเลย ไม่แนะนำสั่งสอนสิ่งที่ดีงาม เด็กต้องแสวงหาโอกาสในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งบางครั้งอาจจะเป็นการเรียนรู้ที่ผิด ๆ หรือการที่ครอบครัวไม่ทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดี ให้เด็กเลื่อมใส และประพฤติปฏิบัติ เด็กก็จะมีโอกาสผิดพลาดได้ง่าย การศึกษาถึงอิทธิพลของครอบครัว จึงเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยจะได้ทำการเจาะลึกข้อมูลลงไปในตัวเด็กและเยาวชน ว่าครอบครัวมีอิทธิพลกับการกระทำความผิดของพวกเขาหรือไม่ เพียงใด

2.3.4 อิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ทำหน้าที่อบรมขัดเกลานิสัย (Socialization) ปลูกฝังค่านิยม สั่งสอนให้รู้จักผิดชอบชั่วดี การสอนให้เด็กรู้จักหน้าที่ของตน พัฒนาเด็กในด้านอารมณ์ จิตใจ สถิติปัญญา ศีลธรรม และสังคม หากครอบครัวหย่อนยาน ไม่สามารถควบคุมเยาวชนและขาดความเข้มแข็งในการถ่ายทอดคุณค่าทางศีลธรรมแล้ว จะทำให้เด็กกระทำผิดกฎหมายได้และเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ความรุนแรงในการกระทำความผิดก็จะเพิ่มขึ้น

พวงเพ็ญ ใจกว้าง (2542) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของครอบครัวต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไว้ว่า ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่สร้างบุคลิกภาพให้กับเด็ก หล่อหลอมความคิดและทัศนคติให้กับเด็ก ในแต่ละครอบครัวจะมีความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติที่แตกต่างกันไป ทำให้เด็กเติบโตมาโดยเรียนรู้พฤติกรรมของคนในครอบครัว ถ้าคนในครอบครัวขาดศีลธรรม ย่อมเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้กับเด็ก หรือในครอบครัวที่ขาดการกวดขันวินัย ทำให้เด็กมีโอกาสกระทำความผิดได้ง่ายขึ้น การเอาใจใส่ให้ความรักกับเด็ก จึงเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีและความมั่นคงทางจิตใจให้กับเด็กได้เป็นอย่างดี ดังนั้นผู้ปกครองควรมีความสามัคคี ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน และควรควบคุมอารมณ์ของตนเองเพื่อ

ช่วยลดความตึงเครียดให้กับเด็ก แม้ว่าจะมีภาระที่ต้องเร่งรีบกับการทำงาน แต่ก็ควรแบ่งเวลาในการใส่ใจดูแลเด็กด้วย

ถ้าจะแยกพิจารณาว่าสถาบันครอบครัว มีความสำคัญต่อพฤติกรรมการปฏิบัติของเราอย่างไร ครอบครัวเป็นกลุ่มสังคม (Social group) ที่ทุกคนคำนึงถึงเสมอว่าครอบครัวมีความสำคัญในการอบรมสั่งสอนให้สมาชิกในครอบครัวมีความสำนึก และหยุดยั้งการกระทำความผิดได้ก่อน

2.3.5 การควบคุมอาชญากรรมโดยครอบครัว

ครอบครัวเป็นสังคมแรกของมนุษย์ มีอิทธิพลอย่างยิ่งในการสร้างและหล่อหลอมให้มนุษย์มีรูปแบบบุคลิก และพฤติกรรม ตลอดจนนิสัยได้หลากหลาย ครอบครัวจึงมีบทบาทในการควบคุมอาชญากรรมด้วยเช่นกัน

อาภาภรณ์ พิสูจน์จักรวาท (2546) ได้กล่าวถึงการควบคุมอาชญากรรมโดยครอบครัวไว้ว่า ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี จะสนองความต้องการแก่เด็กได้มากกว่า ทำให้โอกาสในการกระทำผิดลดลง การอบรมเลี้ยงดูควรมุ่งเน้นให้เด็กมีความอดทนต่อความชั่วร้าย มีคุณธรรม และละเอียดรอบอบ ในครอบครัวควรมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และเสริมสร้างวัฒนธรรมย่อยที่ดีงามให้กับเด็ก โดยผู้ปกครองควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดี และให้ความสนใจบุตรหลานเป็นพิเศษ โดยเฉพาะในช่วงอายุ 14-18 ปี ซึ่งเป็นวัยที่รักอิสระ ติดเพื่อนและเสี่ยงต่อการกระทำผิด

ดังนั้นครอบครัวจึงมีบทบาทในการควบคุมอาชญากรรม ในแง่ของการปลูกฝังความคิดทัศนคติ และค่านิยมที่ดีงามให้กับมนุษย์ ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ในฐานะที่ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่เริ่มต้นความสัมพันธ์ของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีจิตใจที่ดี รู้จักผิดชอบ โอกาสที่จะกระทำความผิดก็ย่อมมีน้อยเช่นกัน

2.4 แนวคิดเรื่องเพศศึกษา

ความหมายของเพศศึกษา (Sex Education) มีขอบเขตที่กว้างขวางมาก จึงมีผู้ให้คำจำกัดความและความหมายไว้มากมาย ดังนี้

วันทนีย์ วาสิกะสิน (2526) ได้ให้ความหมายของเพศศึกษาว่า หมายถึง การให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศ ซึ่งมีส่วนประกอบหลายอย่าง เช่น การเรียนรู้เกี่ยวกับสรีระร่างกายทั้งของชายและหญิง การเปลี่ยนแปลงของร่างกายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น โดยเฉพาะระบบอวัยวะสืบพันธุ์ (Human Sexual System) การมีเพศสัมพันธ์เมื่อถึงเวลา เช่น การเข้าสู่สภาวะสมรส เพศศึกษาจะช่วยให้คู่สมรสสามารถปรับตัวในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ (Sexual Act) ได้อย่างเหมาะสม การตั้งครรรภ์ การเตรียมตัวเป็นบิดามารดาที่ดี รวมทั้งการมีทัศนคติที่ดีต่อเพศตรงข้าม การรู้จักให้เกียรติกัน การมีความรับผิดชอบต่อเพศตรงข้าม โดยเฉพาะเพศชายต่อเพศหญิง ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้บุคคลแต่ละคนมีความรู้ มีทัศนคติ และมีพฤติกรรมที่ดีในเรื่องเพศ ไม่สร้างปัญหาให้แก่ครอบครัวและสังคม และการสอนเพศศึกษานี้ก็สามารถหยิบยกตอนใดตอนหนึ่งของเนื้อหาสาระให้เหมาะสมกับวัยของบุคคลแต่ละคนได้เช่นกัน

กัญญา รักชาติ และพิมลพรรณ มิตรวัฒนากุล (2517) ให้ความหมายว่า เพศศึกษาคือการเรียนรู้เพื่อให้เข้าใจถึงภาวะของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมของมนุษย์ เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ซึ่งมีเพศชายและเพศหญิงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เพศศึกษามีได้กล่าวเฉพาะกายวิภาควิทยาของระบบสืบพันธุ์ การเสริมสร้างทัศนคติ การแนะนำในเรื่องเพศสัมพันธ์เท่านั้น แต่หมายถึงเรื่องเกี่ยวกับเพศมนุษย์ซึ่งผสมผสานอยู่ในการพัฒนาชีวิตทั้งหมดในลักษณะการกระทำเพื่อผลดีต่อสุขภาพ และเป็นที่มาของพลังสร้างสรรค์ชีวิตมนุษย์ที่สมบูรณ์พูนสุข เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ ทุกคนจึงควรมีความรู้ความเข้าใจเพศศึกษาดีพอสมควร จะได้สามารถวินิจฉัยและปฏิบัติการป้องกันแก้ไขเพื่อความสุขในชีวิตของตนเองและครอบครัวต่อไป

เพศศึกษา จึงเป็นการศึกษาที่ว่าด้วยลักษณะทางเพศของร่างกายมนุษย์ ซึ่งหมายถึงการทำ ความรู้จักกับอารมณ์ทางเพศ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การแสดงออกหรือการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอย่างเหมาะสม และเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ด้วย การศึกษาเรื่องเพศจะนำไปสู่ความรู้และความเข้าใจตลอดจนทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องเพศ อันจะส่งผลต่อความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพศตรงข้ามนั่นเอง

2.4.1 แนวคิดสังคมไทยกับค่านิยมในเรื่องเพศ

วัชรภรณ์ รังษีกุลพิพัฒน์ (2546) ได้กล่าวถึงค่านิยมเรื่องเพศในสังคมไทยไว้ว่า เอกลักษณะประจำชาติไทยในเรื่องเพศ คือ หญิงไทยมักจะรักนวลสงวนตัว ไม่ชิงสุกก่อนห่าม หรือมีเสรีภาพเช่นเดียวกับประเทศส่วนมากทางตะวันตก เมื่อพิจารณาให้ลึกซึ้งแล้ว วัฒนธรรมไทยไม่อนุญาตให้ผู้หญิงพูดคุยเรื่องเพศ หญิงไทยต้องไม่แสดงความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผย สำหรับค่านิยมในเรื่องเพศนั้น สังคมไทยมีมาตรฐาน 2 ชั้น (Double Standard) ได้แก่ ค่านิยมที่ยกย่องให้เพศชายใหญ่กว่าเพศหญิง และค่านิยมที่ว่าเพศหญิงไม่จำเป็นต้องมีความสุขในเรื่องเพศ เป็นเพียงแค่ฝ่ายตอบสนอง ความต้องการทางเพศของฝ่ายชายเท่านั้น และถือว่าความบริสุทธิ์ของเพศหญิงเป็นสิ่งสำคัญมาก ดังนั้นหญิงหมายถึงไม่มีใครมีโอกาสได้แต่งงานใหม่ เนื่องจากหญิงนั้นไม่บริสุทธิ์แล้วนั่นเอง

แต่ในปัจจุบันค่านิยมเหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้เพราะในสังคมไทยได้รับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามา ผู้หญิงไม่ถูกมองว่าเป็นเพียงพลเมืองชั้น 2 (Second Class Citizen) หญิงไทยมีสิทธิอย่างสมบูรณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ สามารถออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และแต่งกายให้ดึงดูดความสนใจเพศตรงข้ามตามวัฒนธรรมตะวันตกได้ นอกจากนี้ภรรยาก็มีบทบาท และสิทธิเท่าเทียมกับสามีไม่เป็นเพียงข้างเท้าหลังของสามีดังเช่นอดีต

แต่หากสังคมไทยรับเอาวัฒนธรรมและค่านิยมในเรื่องเพศของตะวันตกมาอย่างเต็มที่ โดยไม่มีการพิจารณาไตร่ตรองให้รอบคอบเพื่อนำมาปรับใช้ในสังคม ก็จะทำให้เกิดปัญหาตามมาไม่ว่าจะเป็น การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์อันจะส่งผลต่อการทำแท้งอย่างผิดกฎหมาย ตลอดจนปัญหาลูกนอกสมรส ซึ่งจะทำให้บุตรที่เกิดมาขาดความอบอุ่น และรู้สึกว่าคุณแม่ไม่เป็นที่ต้องการ กลายเป็นเด็กมีปัญหาให้สังคมต้องรับผิดชอบ เป็นต้น ดังนั้น การสอนเพศศึกษาให้กับบุตรจึงมีความสำคัญ และ

จำเป็นอย่างมากในอันที่จะสร้างความเข้าใจ รวมไปถึงทัศนคติที่ดีอันจะส่งผลให้บุตรมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เกิดความภาคภูมิใจในเพศของตน และให้เกียรติเพศตรงข้ามนั่นเอง

2.4.2 แนวคิดเรื่องเพศศึกษาในครอบครัว

การสอนเพศศึกษาที่บ้าน เป็นหน้าที่หรือความรับผิดชอบโดยตรงและสำคัญยิ่งของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า บิดามารดาที่ไม่สามารถให้ความรู้เรื่องเพศกับบุตรได้นั้น ไม่มีความสามารถหรือมีความผิด ทั้งนี้เพราะความเชื่อและค่านิยมในเรื่องเพศเท่าที่แล้วมาอาจจะเหมาะสมกับสภาพสังคมเก่าที่ไม่วุ่นวายซับซ้อน ปัญหาในเรื่องเพศจึงมองไม่ค่อยเห็นชัด แต่ในภาวะปัจจุบัน สภาพแวดล้อมได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ถ้าสังคมยังไม่อนุญาตให้คนในสังคมมีความรู้เรื่องเพศแล้ว ก็นับว่า สังคมได้ทำผิดโดยสร้างปัญหาให้กับคนในสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเรื่องเพศอยู่รอบ ๆ ตัว ทั้งในครอบครัว โรงเรียน ชุมชน สื่อมวลชน ฯลฯ จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงหัวข้อเรื่องเพศนี้ไปได้ นอกจากนี้เด็กและเยาวชนย่อมมีความสนใจใคร่รู้ตามวัย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ใหญ่คงปฏิเสธได้ยาก และไม่ว่าผู้ใหญ่จะอนุญาตหรือไม่ก็ตาม เด็ก ๆ ทุกวันนี้ก็ยังพูดถึงเรื่องเพศ และได้รับความรู้ในเรื่องเพศจากแหล่งต่าง ๆ อยู่นั่นเอง ดังนั้นการที่เด็กได้รับข้อมูลที่ถูกต้องในเรื่องเพศจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองโดยตรงจะทำให้เด็กมีค่านิยมที่ดีในเรื่องเพศ และสามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมนั่นเอง (นิศารัตน์ ทองอุปการ, 2538)

สำหรับการเริ่มต้นสอนเพศศึกษาให้กับเด็กควรแบ่งวัยของเด็กดังนี้ (จุฑานาฎ ผดุงเจริญ , 2543)

1. แรกเกิด – 6 ปี บิดามารดาควรสนับสนุนให้เด็กมีความรู้สึกภาคภูมิใจในเพศของตน หากเห็นเด็กจับต้องอวัยวะเพศต้องไม่ลงโทษเด็ก อย่าทำให้เด็กรู้สึกผิดปกติในเรื่องอวัยวะเพศ ทำให้เด็กรู้สึกว่าการอวัยวะเพศก็เป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย มีความสำคัญเท่าๆ กับอวัยวะอื่นๆ ควรฝึกฝนให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเข้าห้องน้ำ รู้จักรักษาความสะอาดอวัยวะเพศตน พยายามใช้คำนามในการเรียนชื่ออวัยวะเพศอย่างไม่หยาบ และไม่ทำเด็กรู้สึกว่าเป็นของต่ำ น่ารังเกียจ ถ้าครอบครัวใดมีลูกทั้ง 2 เพศด้วยกัน ในวัยนี้นั้น เด็กสามารถอาบน้ำร่วมกันได้ เด็กจะได้รู้ถึงความแตกต่างระหว่างชายและหญิง และหมัดข้อสงสัยในเพศตรงข้ามอีกต่อไป สำหรับการให้ข้อมูลเรื่องเพศนั้นก็แบบ

ง่าย ๆ ตรงไปตรงมา และไม่ต้องอธิบาย ที่สำคัญไม่ควรโกหกหรือลงโทษเด็กเมื่อเด็กถามคำถามถึง การมีสัมพันธ์ทางเพศ แต่ควรตอบคำถามแบบเลี้ยงไปบ้าง ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับวัยของเด็กรวมทั้ง ต้องใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายด้วย

2. อายุ 7 – 11 ปี เป็นช่วงที่เด็กเข้าสู่โรงเรียน เด็กมีโอกาที่จะเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนๆ ใน วัยเดียวกัน ซึ่งนับว่ามีความสำคัญมาก โดยเฉพาะเด็กที่เป็นลูกคนเดียวของครอบครัว การสอน เพศศึกษาให้เด็กในวัยนี้ควรปูพื้นฐานการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและเพื่อนต่าง เพศ ซึ่งจะช่วยให้เด็กสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้นอกเหนือจากสมาชิกในครอบครัว นอกจากนี้ ความจริงใจของบิดามารดา และความตั้งใจที่จะตอบคำถามแก่เด็กยังคงเป็นสิ่งที่ต้องทำอยู่เสมอ อย่างลงโทษเด็กในการถามคำถามแปลก ๆ หรือสงสัยในเรื่องของเพศตรงข้าม บิดามารดาควรให้ คำตอบอย่างตรงไปตรงมา อาจจะเป็นรายละเอียดให้มากขึ้น เพราะเด็กวัยนี้จะเข้าใจอะไรลึกซึ้ง เพิ่มขึ้นบ้างแล้ว

3. อายุ 12 – 15 ปี เด็กช่วงนี้เป็นวัยรุ่นเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น เด็กจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการ เปลี่ยนแปลงและการเจริญเติบโตของร่างกาย ในเด็กผู้หญิงนั้น มารดาต้องเป็นผู้สอนเรื่องการเตรียม ตัวมีประจำเดือน และการมีขนขึ้นตามอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย การมีหน้าอก ส่วนเด็กผู้ชายบิดามี หน้าที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ในเรื่องของการแข็งตัวของอวัยวะเพศ การหลั่ง น้ำกาม รวมไปถึงการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เหล่านี้เพื่อให้เด็กเตรียมตัวให้พร้อมเผชิญกับการ เปลี่ยนแปลงจะได้ไม่เกิดปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจต่อไป นอกจากนี้ยังต้องปลูกฝังความ รับผิดชอบในเรื่องเพศให้กับเด็กทั้งต่อตนเองและเพศตรงข้าม ปลูกฝังเรื่องความสำคัญและความ จำเป็นในเรื่องเพศแก่เด็ก สิ่งสำคัญคือ ต้องให้ความจริงใจ ให้เด็กรู้สึกว่ามีบิดามารดาสามารถเป็นที่ ปรึกษาช่วยเหลือเด็กได้เสมอ เมื่อเด็กทำผิดก็พร้อมจะให้อภัย อีกทั้งบิดามารดาควรทำความรู้จักกับ เพื่อนของลูกๆ ด้วย โดยการสังเกตอยู่ห่างๆ เมื่อมีปัญหาจะได้แก้ไขได้ทันที่ เพราะเด็กในวัยนี้ กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลมาก

สำหรับบิดามารดาที่ต้องทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน อาจจะรู้สึกลำบากใจใน การให้ความรู้เรื่องเพศแก่เด็ก ในกรณีนี้อาจหาผู้ที่สนิทสนมหรือญาติที่เป็นเพศเดียวกันกับเด็กช่วย อธิบายให้เด็กเข้าใจได้ แต่โดยความจริงแล้วบิดาหรือมารดาที่สามารถอธิบายเรื่องเพศให้เด็กเข้าใจได้ โดยคิดว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา หรืออาจหาทางออกโดยการอธิบายให้เด็กเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลง

ของร่างกาย จิตใจ และอารมณ์อย่างกว้าง ๆ แล้วหาหนังสือที่ให้ความรู้ในเรื่องเพศอย่างถูกต้องให้เด็กอ่าน และตอบคำถามที่เด็กสงสัยเฉพาะบางเรื่องที่สามารถตอบได้เท่านั้น

4. อายุ 16 – 20 ปี เด็กในช่วงนี้เป็นช่วงวัยรุ่นตอนปลาย บิดามารดาต้องอธิบายเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน (premarital sex) เมื่อยังอยู่ในภาวะไม่พร้อม คือ ยังอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน อธิบายถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นภายหลัง ให้เด็กเข้าใจว่า การมีเพศสัมพันธ์ทางเพศก่อนสมรสไม่ได้แสดงถึงการมีรักแท้ หรือแสดงภาวะความเป็นผู้ใหญ่แต่อย่างใด นอกจากนี้ต้องอธิบายให้เด็กเข้าใจถึงวิธีการคุมกำเนิด (birth control) ความคิดที่ว่าถ้าเด็กเข้าใจเรื่องการคุมกำเนิดแล้วเด็กจะหาทางมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นความเข้าใจผิด การให้ความรู้ในการคุมกำเนิดไม่ใช่การกระตุ้นให้ทดลองแต่เป็นในลักษณะป้องกัน และต้องอธิบายให้เด็กเข้าใจถึงโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รวมทั้งผลร้ายจากการติดโรค นอกจากนี้บิดาและมารดาต้องอธิบายให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและเพศตรงข้าม ขจัดค่านิยมแบบมาตรฐาน 2 ชั้น ที่ยกย่องให้เพศชายเหนือกว่าเพศหญิง ให้เด็กยอมรับถึงพฤติกรรมทางเพศของบุคคลอื่นที่อาจจะไม่เหมือนกับคนส่วนใหญ่ในสังคม โดยพิจารณาเหตุผลว่า ทำไมเขาจึงปฏิบัติเช่นนั้น รวมทั้งอธิบายให้เด็กเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ในการเป็นบิดามารดาที่ดีในอนาคต ซึ่งเริ่มจากการเลือกคู่ครองด้วยความมีเหตุผล การปรับตัวในเรื่องเพศ การช่วยกันสร้างครอบครัวและชีวิตสมรสให้มีความสุขไม่สร้างปัญหาครอบครัวและปัญหาสังคมให้เดือดร้อนแก่บุคคลโดยทั่วไป

2.5 การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

2.5.1 การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้น ตรงกับคำว่า "Juvenile Delinquency" ซึ่งในทางวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยานั้น ไม่ถือว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นอาชญากรรม (Crime) และไม่เรียกเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดว่าเป็นอาชญากร (Criminal) ดังเช่นการกระทำผิดของผู้ใหญ่ แต่จะเรียกการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนว่า "การกระทำความผิด" หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Delinquency) และเรียกเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดว่า Delinquent, Delinquent Child หรือ Juvenile Delinquent (บุญเพราะ แสงเทียน, ม.ป.ป.)

แม้ในกฎหมายไทย จะมีได้นิยามศัพท์ว่า "การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน" หมายความว่าอย่างไร แต่เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 11 ซึ่งพอสรุปได้ว่า การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นหมายถึงการกระทำความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา และการกระทำความผิดต่อกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิพากษาหรือมีคำสั่ง

ประธาน วัฒนวาณิชย์ (อ้างใน โอฟาร์ เขียมประภาส, 2541) ได้กล่าวไว้ว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจะไม่มีขอบเขตเฉพาะการกระทำที่ผิดกฎหมาย หรือการละเมิดสิทธิผู้อื่นเท่านั้น แต่จะรวมถึงการกระทำที่ละเมิดพระราชบัญญัติต่างๆ อันเกี่ยวเนื่องกับความประพฤติของเด็กและเยาวชน ซึ่งถูกกำหนดจากค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคม พระราชบัญญัติที่กล่าวถึงประกอบด้วย

1. พระราชบัญญัติควบคุมเด็กและนักเรียน พ.ศ. 2481
2. ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 เรื่อง การส่งเสริมและคุ้มครองความประพฤติ นักเรียนและนักศึกษา
3. กฎกระทรวงฉบับที่ 1 ลงวันที่ 22 เมษายน 2515 ออกตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 เรื่อง การแต่งกายของนักเรียนและนักศึกษา
4. ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 294 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2515 เรื่องการคุ้มครองสวัสดิภาพและการสงเคราะห์

ความผิดตามพระราชบัญญัติและประกาศต่างๆข้างต้นนี้จะหมายถึงการกระทำที่เมื่อผู้กระทำเป็นเด็กหรือเยาวชน จะถือว่าเป็นความผิด แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่กระทำจะไม่ถือว่าเป็นความผิด ความผิดลักษณะเช่นนี้ได้แก่ การหนีโรงเรียน ดื่มสุราของมีนเมา เข้าไปในสถานเริงรมย์ต่างๆ เข้าไปในแหล่งค้าประเวณี เป็นต้น สำหรับประเทศไทยความผิดประเภทนี้อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบขององค์การสังคมสงเคราะห์ คดีมักจะสิ้นสุดในชั้นตำรวจ นอกจากความผิดที่เด็กและเยาวชนละเมิดกฎหมายอาญา คดีมักจะปรากฏในศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งเป็นการกระทำผิดที่ควรให้ความสนใจ

ไวส์ (White, อ้างใน โอฟาร์ เอี่ยมประภาส, 2541) กล่าวว่า ตามกฎหมายแล้วเราไม่ถือว่าการกระทำผิดของเด็กเป็นอาชญากรรม เพราะเด็กพวกนี้เพียงแค่ประพฤติไม่ถูกต้อง ซึ่งศาลคดีเด็กและเยาวชนควรจะใช้วิธีการเป็นพิเศษแตกต่างจากผู้ใหญ่ในการให้ความรู้แก่พวกเขา เพื่อมุ่งจะให้กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี และเด็กสอนง่ายกว่าผู้ใหญ่

Teeters and Reinemann (อ้างใน อ้อมเดือน สดมณี, 2522) กล่าวว่า ตามทัศนะของสมาคม N.P.P.A. (National Probation and Parole Association) กล่าวไว้ว่า เด็กหรือเยาวชนกระทำผิด อยู่ในเกณฑ์ดังนี้

1. ละเมิดกฎหมายของรัฐ กฎหรือข้อบังคับของหน่วยปกครองของรัฐในระดับต่างๆ
2. ดื้อดึง หรือโดยนิตยไม่อยู่ในโอวาท และไม่เชื่อฟังบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล
3. มีนิสัยชอบหนีโรงเรียนหรือหนีออกจากบ้าน
4. มีนิสัยประจำตัวเลวลง หรือทำให้เป็นภัยต่อศีลธรรมหรือสุขภาพของตนเอง

สุพัตรา สุภาพ (2541) กล่าวว่า โดยเหตุที่การกระทำผิดของเด็กเป็นการละเมิดกฎหมายบ้านเมือง ซึ่งอาจทำไปเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เกะกะเกราะ คึกคะนอง หรืออาจจะปรับปรุงตนเองให้เข้ากับระบบของสังคม ด้วยเหตุนี้จึงไม่นิยมเรียกว่าการกระทำผิดเป็นอาชญากรรม แต่เรียกว่าการกระทำผิดของเด็ก

เสริน ปุณณะหิตานนท์ (2515) กล่าวโดยสรุปว่า แม้ว่านักสังคมวิทยาทั้งหลายที่มีความสนใจในเรื่องความประพฤติเกะกะเกราะ จะมีความเห็นแตกต่างกัน ในด้านการแปลความหมาย และเน้นองค์ประกอบของความประพฤติเกะกะเกราะแตกต่างกันไป แต่ก็ปรากฏว่ามีความเห็นสอดคล้องกันในเรื่ององค์ประกอบของค่านิยมที่เด็กยึดถือ และความรู้สึกภายในใจของเด็กประเภทนี้

ลักษณะเฉพาะที่เด่นชัดทางด้านจิตใจของเด็กเกะกะ ก็คือ การเฉลิมฉลองความองอาจกล้าหาญ แต่ละเรื่องที่พวกเด็กเกะกะถือปฏิบัติสืบต่อกันมา ล้วนแล้วแต่สร้าง ความหมายของความแกร่งกล้าขึ้นทั้งสิ้น

1. เด็กเกเรต่างก็หมกมุ่นอยู่กับการแสวงหาความตื่นเต้น โลดโผนสยของขวัญ หรือ “Kicks” ดังนั้นแบบแผนแห่งชีวิตที่เด็กเกเรยอมรับนับถือ ก็คือการเผชิญภัยนั่นเอง พฤติกรรมที่ครอบคลุมไป ด้วยการแสดงออกที่เสี่ยงต่ออันตรายและเยี่ยงมฤตยู เป็นสิ่งที่มีค่าสูง พฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีการละเมิดกฎหมายอยู่ด้วย เป็นสิ่งที่สร้างความตื่นเต้นเร้าใจอยู่เสมอๆ “Kicks” อาจถูกกำหนดให้หมายถึง การกระทำใดๆ ที่ผู้ใหญ่ห้ามไม่ให้กระทำ ซึ่งทำให้ประสบการณ์ของผู้เยาว์ในขณะนั้นมีคุณค่ายิ่งขึ้น และมีความแตกต่างไปจากวิถีชีวิตปกติที่เกิดขึ้นวันแล้ววันเล่า ให้เท่าที่จะมากได้

2. การที่จะได้ความแสร้งกร้าวมากขึ้น จะต้องแสวงหาและได้รับรางวัลทางด้านวัตถุสังคม ส่วนรวมเสียก่อน โดยในขณะเดียวกันก็ต้องหลีกเลี่ยงไม่ทำตามกฎเกณฑ์ของโรงเรียนและของการทำงาน ซึ่งเป็นที่มาของระเบียบวิธี และความปลอดภัยมั่นคง เด็กเกเรมักจะแสดงความเย้ยหยันต่อการทำตัวเป็นผู้เข้ากับคนอื่นได้ในโรงเรียนและการทำงาน ตลอดจนจนต่อความสำเร็จในด้านการเรียน พวกนี้เร่ร่อนไปมาโดยไร้จุดหมาย หรือไม่ก็ฝันเพียงว่าตนเองจะประสบความสำเร็จในสิ่งอันพึงปรารถนาได้อย่างรวดเร็ว

3. สิ่งที่ยังลักษณะของความเกเร คือ การใช้กำลังก้าวร้าว รุกราน เด็กนำเอากฎเกณฑ์นั้นๆ มาใช้ในการดำเนินชีวิตของตน โดยยึดถือเป็นหลักว่า เป็นชายต้องเก่งในเรื่องตีรันฟันแทง ไม่ยอมให้ใครมาลบเหลี่ยม หรือกระทำในสิ่งที่ตนเห็นว่า เป็นการลบหลู่ดูหมิ่น การที่พยายามพิสูจน์ว่าตนกล้าหาญ หรือสู้ไม่ถอย น่าจะถือได้ว่าเป็นการแสดงออกซึ่งความคิดที่ว่า ความก้าวร้าวรุนแรงเป็นเครื่องหมายของความหึงหวงหาญ อันเป็นคุณสมบัติของความเป็นลูกผู้ชาย

นักสังคมวิทยาบางท่านกล่าวไว้ว่า “วิธีการที่สังคมใช้ต่อเด็กที่มีเค้าว่าจะเกเร (Pre Delinquent) และเด็กกระทำผิด (Juvenile Delinquent) เป็นเครื่องชี้ถึงค่านิยมทางสังคมประการหนึ่งของสังคมนั้น” คำกล่าวดังกล่าวได้เพ่งเล็งถึงความอดกลั้นที่สังคมพึงมีต่อเด็กที่ประพฤติไม่ดี ว่าโดยเหตุผลที่บุคคลเหล่านี้ ได้พยายามหาทางออกให้กับความไม่พอใจ ความคับใจ ความกลุ้มใจ หรือความทุกข์ของตน ในทางอื่นไม่ได้ จึงเบนออกไปในทางที่ชั่วร้าย ฝ่าฝืนบรรทัดฐาน ความประพฤติที่สังคมยอมรับ อันเป็นสิ่งผิดกฎหมาย (สง่า ลีนะสมิต, 2516)

จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น มีความหมายครอบคลุมมากไปกว่าการกระทำผิดกฎหมายอาญา หากแต่ยังรวมถึงการฝ่าฝืนกฎ ระเบียบ คำสั่ง หรือแนวการประพฤติปฏิบัติของคนในสังคมที่กำหนดให้เด็กและเยาวชนประพฤติปฏิบัติ และเนื่องจากเด็กและ

เยาวชนเป็นบุคคลที่เยาว์วัย อ่อนต่อความคิดผิดชอบชั่วดี จึงอาจพลั้งเผลอได้ง่าย ดังนั้นในมุมมองทางด้านกฎหมายและอาชญาวิทยา จึงไม่เรียกการกระทำพลั้งพลาดของเด็กและเยาวชนดังกล่าวว่าเป็นอาชญากรรม และเด็กและเยาวชนเองก็ไม่ถูกมองว่าเป็นอาชญากรด้วยเช่นกัน สำหรับการกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนนั้น ก็เป็นการกระทำความผิดในฐานความผิดหนึ่งที่มีความน่าสนใจในการศึกษาให้ลึกลงไปถึงลักษณะ รูปแบบ วิธีการ และมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด ด้วยเช่นกัน

2.5.2 สาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

สาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเป็นสาเหตุเฉพาะบุคคลบางคนอาจมีเพียงสาเหตุเดียว ในขณะที่บางคนก็มีหลายสาเหตุประกอบกัน สาเหตุแห่งการกระทำความผิดมีอยู่หลายประการ และอาจแยกศึกษาเป็น 3 ด้าน (ประธาน วัฒนวาณิชย์, 2539) คือ

1. ด้านกฎหมาย

นักกฎหมายเน้นว่าสาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเกิดจากความเยาว์วัย การรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือการถูกล่อลวงจากผู้ใหญ่ จึงไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดในทางอาญา โดยถือว่าเป็นเพียงพฤติกรรมเบี่ยงเบน จึงไม่ลงโทษในทางอาญาแต่จะใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทน เพื่อแก้ไขความประพฤติ

2. ด้านสังคมวิทยา

นักสังคมวิทยาอธิบายถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนว่ามาจากการที่เด็กและเยาวชนนั้นได้รับแบบอย่างความประพฤติที่ไม่ดี จากบุคคลที่อยู่รอบข้าง เด็กและเยาวชนยังขาดความหนักแน่นทางจิตใจ จึงอาจถูกรวบงำ ชักจูงได้ง่าย ทำให้พฤติกรรมเด็กและเยาวชนประพฤติผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคมและกลายเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายในที่สุด

3. ด้านจิตวิทยา

นักจิตวิทยาอธิบายสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเอาไว้หลายทฤษฎี กล่าวคือบางทฤษฎีเห็นว่า การกระทำผิดนั้นอาจเกิดจากความผิดปกติของร่างกายหรือทางจิต ซึ่งอาจมีมาตั้งแต่กำเนิด หรือเกิดขึ้นภายหลังความเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุ ซึ่งสาเหตุดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะผลักดันให้อารมณ์ของบุคคลแปรปรวน ยิ่งเป็นเด็กหรือเยาวชน ก็อาจทำให้เกิดการขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และมีพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมและคนรอบข้างและกระทำความผิดได้ง่าย ซึ่งอาจเป็นการกระทำที่รุนแรง

ทั้งนี้สามารถแยกแยะสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็น 2 สาเหตุใหญ่ ๆ

1. สาเหตุจากสิ่งที่อยู่รอบข้างตัวเด็กและเยาวชน เช่นครอบครัว สถานที่อยู่อาศัย บุคคลรอบข้าง สถานเริงรมย์ สภาพการณ์ทางเศรษฐกิจ การขาดแคลนเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็น หรือบังเกิดความวุ่นวายในสังคม เป็นต้น

2. สาเหตุที่เกิดจากตัวของเด็กและเยาวชนเอง เช่นความผิดปกติทางร่างกายหรือจิตใจหรือเกิดจากพันธุกรรมของเด็กและเยาวชน เป็นต้น

จากคำอธิบายเรื่องสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยพิจารณาจากมุมมองทางด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านกฎหมาย ด้านสังคมวิทยา และด้านจิตวิทยานั้น สามารถนำไปสู่การทำความเข้าใจในสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ตลอดจนแนวทางในการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด เช่น มุมมองทางด้านกฎหมายที่มองว่า การกระทำผิดของเด็กเกิดจากความเยาว์วัย และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ดังนั้นมาตรการที่ใช้กับเด็กจึงไม่ใช่มาตรการทางกฎหมาย แต่เป็นมาตรการเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมเพื่อการแก้ไขเยียวยามากกว่า หรือกรณีที่มีมุมมองทางด้านสังคมวิทยามองว่าการกระทำผิดของเด็กเกิดจากปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ รอบตัวเด็กด้วยนั้น ทำให้เป็นประโยชน์ในการมุ่งศึกษาถึงปัจจัยแวดล้อมทางด้านต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับความมุ่งหมายของงานวิจัยนี้ ที่ต้องการศึกษาถึงอิทธิพลของปัจจัยทางสังคมด้านต่างๆ ที่อยู่กายรอบตัวเด็ก ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย นั่นเอง

2.6 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดีข่มขืนและโทรมหญิง มีผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุใด เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องค้นคว้าให้พบสาเหตุที่เป็นสมมติฐานแห่งการกระทำผิดเพื่อจะได้สามารถแก้ไข และป้องกันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนดังกล่าวเปรียบเสมือน โรคภัยไข้เจ็บซึ่งมีอยู่มากมายหลายชนิด เช่น โรคโปลิโอ โรคคอติบ หรือโรคหวัด แต่ละโรคมีสาเหตุ และต้องอาศัยการเยียวยารักษาที่แตกต่างกันไป เช่นเดียวกับเรื่องการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ มากมายและต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกวิธีเป็นราย ๆ ไป ในบางรายสาเหตุแห่งการกระทำผิดอาจเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุประกอบกันขึ้นมาก็ได้

แนวความคิดทางจิตวิทยา (Psychological Theories) แนวความคิดนี้ศึกษาทางด้านจิตใจ ความรู้สึก และอารมณ์ Edefense นักจิตวิทยาได้กล่าวไว้ว่าความรู้สึกขัดแย้งในอารมณ์ ความไม่สมปรารถนา เป็นพื้นฐานในการกระทำผิดของเยาวชน นอกจากนั้นจิตแพทย์ยังได้ศึกษาถึงความเจ็บปวดทางจิต อันได้แก่ การเป็นโรคประสาท (Neuroses) โรคจิต (Psychoses) และความผิดปกติทางบุคลิกภาพ (Personality Disorders) พบว่ามีส่วน เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543)

Lillyquist นักจิตวิเคราะห์ซึ่งยึดถือแนวความคิดตามทฤษฎีของ Freud (Freudian Theory) ได้สรุปว่า การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนเป็นผลมาจากพลังจิตใต้สำนึก และเชื่อว่า ปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้เกิดการกระทำผิดคือความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกในเยาว์วัย ถ้าหากลูกได้รับการถ่ายทอดค่านิยมที่ดีงามจากพ่อแม่อย่างสม่ำเสมอ พ่อแม่คอยควบคุมดูแลลูกอย่างพอเหมาะพอควรไม่เคร่งครัดในระเบียบวินัย และไม่หย่อนยานจนเกินไป ก็เชื่อได้ว่าลูกจะไม่กระทำผิดเมื่อโตขึ้น (ประธาน วัฒนวาณิชย์, 2546)

ทฤษฎีการคบค้าสมาคมที่แตกต่างของ Sutherland ได้ระบุถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กกระทำผิด คือ การที่เด็กไปคบค้าสมาคมกับกลุ่มคนที่กระทำความผิด เพราะการกระทำผิดเป็นสิ่งที่เรียนรู้กันได้ ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เมื่อเรามีปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม ยิ่งใกล้ชิดกันได้มากก็มีโอกาสที่จะเรียนรู้กันได้มาก เช่น เราจะเลียนแบบพฤติกรรมจากกลุ่มเพื่อน หรือญาติพี่น้อง ได้ดีกว่าเลียนแบบจากการดูโทรทัศน์ รวมถึงถ้าเด็กไม่มีความเชื่อมั่นในบทบัญญัติของกฎหมาย ก็จะมีความรู้สึกพอใจที่

ได้ละเมิดกฎหมาย, การมีโอกาสได้เรียนรู้พฤติกรรมแบบถี่ๆ และบ่อยๆ จะทำให้เด็กเลียนแบบได้ง่ายขึ้น และยังเด็กคนนั้นได้สัมผัสกับการกระทำผิดแต่เล็กๆ เขาก็จะกระทำผิดไปตลอด เพราะช่วงวัยเด็กเป็นผ้าขาว เมื่อเด็กได้รับพฤติกรรมใดเข้าไป ก็จะซึมซับได้ง่าย เป็นต้น (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543)

เมื่อดูปัจจัยทางด้านสังคม จะพบว่าสิ่งแวดล้อมทางสังคมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการกระทำผิด เช่น ด้านกลุ่มเพื่อน มีข้อยืนยันว่า เพื่อนมีส่วนสำคัญต่อการส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิดแน่นอน เช่น การรวมกลุ่มกันของนักเรียนนักศึกษาที่คอยกระตุ้น ชักจูง และถ่ายทอดพฤติกรรมการกระทำผิด สนับสนุนกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้น และได้ประโยชน์ร่วมกันจากการกระทำ หรือในด้านของสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดได้เช่นกัน เพราะเป็นตัวหนุนทศนคติที่มีอยู่แล้ว โดยการนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมายได้ นอกจากนี้สื่อที่มีเนื้อหาทางด้านยั่วยุคมารมณณ์ จะเป็นตัวสร้างพฤติกรรมที่ผิดๆ ให้กับเด็กและเยาวชน มีพฤติกรรมเลียนแบบที่ไม่เหมาะสมไม่ควร เช่น ภาพยนตร์ที่มีพระเอกที่มักจะข่มขืนนางเอก ด้วยการอ้างเหตุผลเรื่องความรักและต้องการครอบครองนางเอกแต่เพียงผู้เดียว จนท้ายสุดนางเอกเกิดความเห็นใจ และยอมรับพระเอก ทำให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมเลียนแบบว่าการจะเอาชนะใจคนที่ตนรักได้นั้น บางครั้งก็ต้องใช้วิธีการที่รวบรัดอย่างในภาพยนตร์ จึงจะสมปรารถนา ทำให้เกิดคดีเพื่อนข่มขืนเพื่อน (date rape) ขึ้นเป็นจำนวนมาก เป็นต้น (รัตนา อังคณาสกุลเจริญ, 2542)

ในด้านจิตวิทยา มักถือว่าการก่อคดีในด้านความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นการแสดงออกทางเพศที่ผิดปกติของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่งความผิดปกติดังกล่าว เชื่อว่ามีส่วนสัมพันธ์กับข้อบกพร่องของพัฒนาการทางเพศและจิตใจของบุคคล (ประธาน วัฒนวาณิชย์, 2526)

ทฤษฎีวิวัฒนธรรมรอง คือบรรทัดฐานหรือค่านิยมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมหลักของสังคม เด็กกระทำผิดเพราะไปยึดมั่นหรือปฏิบัติตามค่านิยมของวัฒนธรรมรอง ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อค่านิยมที่เป็นวัฒนธรรมหลักของสังคม (ชาย เสวิกุล, 2517)

ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ของ Sellin ได้แก่ วัฒนธรรมที่แตกต่างกันเช่น การกระทำเดียวกัน ในประเทศหนึ่งไม่ผิด แต่ในอีกประเทศหนึ่งผิด สภาพสังคมที่เปลี่ยนไปทำให้วัฒนธรรมเปลี่ยนไป กลุ่มใดที่มีวัฒนธรรมที่ขัดแย้งกับบรรทัดฐานหลักของสังคม การกระทำของกลุ่มนั้นๆ ก็เป็นความผิด เช่น เด็กเที่ยวเตร่ (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543)

ทฤษฎีของ Cohen ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำแต่อยู่ภายใต้บรรทัดฐานของชนชั้นกลาง เด็กยอมรับแต่ไม่มีวิถีทางที่จะให้ได้มา จึงสร้างวัฒนธรรมของตนเองขึ้นมาเพื่อตอบสนองความคับข้องใจ เช่น ความรู้สึกสนุก เมื่อทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน , ความต้องการปกครองตนเอง โดยไม่ต้องการถูกบังคับจากภายนอก (สุดสงวน สุธีสร, 2546)

ทฤษฎีของ Miller ได้กล่าวไว้ว่า ชนชั้นล่างจะมีวัฒนธรรมของตนเอง เด็กที่มาจากชนชั้นล่าง จะซึมซับพฤติกรรมเหล่านั้นมา เช่น การขอขอร้อง ความแกร่ง, ความเก่งในการต่อสู้, การได้อะไรมาก็ง่าย ๆ โดยใช้แรงและสมองน้อยๆ จะได้รับการยอมรับ เช่น การเล่นเกมพนัน , ชอบความตื่นเต้น ความเชื่อเรื่องโชคลาง เป็นต้น ซึ่งอิทธิพลเหล่านี้จะมีผลต่อวัยรุ่น เมื่อวัยรุ่นทำตามก็จะนำไปสู่ความขัดแย้งต่อบรรทัดฐานที่สังคมยอมรับ (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543)

ทฤษฎีของ Sykes และ Matza เด็กที่กระทำผิดจะหาวิธีบอกว่าตนไม่ได้กระทำผิด (ประธาน วัฒนวาณิชย์, 2546)

1. ปฏิเสธการรับผิดชอบต่อการกระทำผิด เช่น อ้างว่าที่ตนทำผิด เพราะตนอยู่ในสังคมที่ไม่ดี
2. ปฏิเสธความเสียหาย เช่น คิดว่า การที่ตนชกต่อยกัน มิใช่การวิวาทกัน เป็นการหาข้อตกลงร่วมกันกับอีกฝ่ายหนึ่งต่างหาก
3. ปฏิเสธเหยื่อ เช่น การอ้างว่าตนขโมยของในร้านค้า ก็เพราะเจ้าของร้านค้านั้น ชี้โกงสมควรแล้วที่ได้รับผลเช่นนั้น
4. กล่าวหาผู้ถูกกล่าวหา เช่น การเปลี่ยนจุดความสนใจจากความผิดของตนไปที่ผู้อื่นที่กระทำ ความผิด
5. อ้างความซื่อสัตย์ต่อกลุ่ม เช่น การยกพวกตีกันเพื่อเป็นการช่วยเหลือเพื่อน

ทฤษฎีของ Merton ได้กล่าวถึงความสมดุลระหว่างเป้าหมายของสังคมและวิธีการไปสู่เป้าหมายว่า ถ้าทั้งสองประการไม่มีความสมดุลกัน จะทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (สุพัตรา สุภาพ, 2547)

ในสังคมปัจจุบัน มีปัญหา เรื่องจุดหมายปลายทางหรือเป้าหมายกับวิธีการที่สังคมกำหนด จากความสัมพันธ์ของตัวแปรผันทำให้เข้าใจการปรับตัวของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มี 5 ประเภท ซึ่งจะแสดงให้เห็นเป็นตาราง

แบบการปรับตัวของบุคคล

แบบแผนการปรับตัว	จุดมุ่งหมายปลายทาง (Cultural Goals)	วิธีการ (Institutionalized Means)
1. การปฏิบัติตาม (Conformity)	+	+
2. แหวกแนว (Innovation)	+	-
3. เจ้าระเบียบพิธี (Ritualism)	-	+
4. หนีโลก (Retreatism)	-	-
5. ทำทลาย (Rebellion)	+, -	+, -

หมายเหตุ

+ หมายถึง การยอมรับ

- หมายถึง ไม่ยอมรับ

+, - หมายถึง ไม่ยอมรับสิ่งที่มีอยู่และใช้สิ่งใหม่แทน

1. คนที่ยอมรับเป้าหมายของสังคม และปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมกำหนด เช่น อยากร่ำรวย จึงขยันทำมาหากิน ซึ่งคนส่วนใหญ่ในสังคมจะมีลักษณะนี้ ไม่จัดว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2. คนที่ยอมรับเป้าหมายของสังคม แต่ไม่ปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมกำหนด เช่น อัยากร่ำรวย จึงไปปล้น ไปชิงทรัพย์ผู้อื่น จัดเป็นพวกที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน
3. คนที่ไม่ยอมรับเป้าหมายของสังคม แต่ปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมกำหนด เป็นพวกอยู่ไปวันๆ เป็นพวกยึดติดกับกฎ หรือระเบียบ ต่างๆ กลัวความผิดพลาดจึงไม่กล้าตั้งความหวังมาก แม้ว่าคนเหล่านี้จะส่งเสริมให้สังคมสงบสุขได้ แต่ก็จัดว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างหนึ่ง
4. คนที่ไม่ยอมรับเป้าหมายของสังคม และไม่ปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมกำหนด เป็นพวกแปลกแยกจากสังคม เช่น พวกติดยา คนข้างถนน เป็นพวกหนีโลก และเป็นคนส่วนน้อยที่สุดที่มีในสังคม จัดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนเช่นเดียวกัน
5. คนที่ต้องการเปลี่ยนแปลง ไม่ยอมรับทั้งเป้าหมายและวิธีการที่สังคมกำหนด แต่พยายามตั้งเป้าหมายและดำเนินตามวิธีการให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตนเห็นว่าดีที่สุด เช่น สันติอโศก ซึ่งจัดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างหนึ่ง

2.7 กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชน ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 ดังนี้

มาตรา 276: ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตนโดยขู่เชือดด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277: ผู้ใดกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีไซภรรยาของตนโดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำต่อเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรกหรือวรรคสองได้กระทำโดยร่วมกระทำผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโหมมเด็กหญิงและเด็กหญิงนั้นไม่ยินยอม หรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก ถ้าเป็นการกระทำที่ชายทำกับเด็กหญิงอายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กหญิงนั้นยินยอม และภายหลังศาลอาญาอนุญาตให้ชายและเด็กหญิงนั้นสมรสกัน ผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสในระหว่างผู้กระทำผิดกำลังรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ให้ศาลปล่อยผู้กระทำผิดนั้นไป

มาตรา 65 : ผู้ใดกระทำผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ เพราะมีจิตบกพร่อง โรคจิตหรือจิตฟั่นเฟือน ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น

แต่ถ้าผู้กระทำผิดยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้าง หรือยังสามารถบังคับตนเองได้บ้าง ผู้นั้นต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น แต่ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้

มาตรา 66 : ความมีเมามาเพราะเสพสุราหรือสิ่งมีเมาอย่างอื่นจะยกขึ้นเป็นข้อแก้ตัวตามมาตรา 65 ไม่ได้ เว้นแต่ความมีเมานั้นจะเกิดโดยผู้เสพไม่รู้ว่าสิ่งนั้นจะทำให้มีเมา หรือได้เสพโดยถูกขืนใจให้เสพ และได้กระทำความผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ ผู้กระทำความผิดจึงจะได้รับการยกเว้นโทษสำหรับความผิดนั้น แต่ถ้าผู้นั้นยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้าง หรือยังสามารถบังคับตนเองได้บ้าง ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้

มาตรา 73 : เด็กอายุยังไม่เกินเจ็ดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา 74 : เด็กอายุกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่เกินสิบสี่ปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป ถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาตักเตือนด้วยก็ได้

(2) ถ้าศาลเห็นว่าบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง สามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดา มารดาหรือผู้ปกครองไป โดยวางข้อกำหนดให้บิดา มารดาหรือผู้ปกครองระวางเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามปี และกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควรซึ่งบิดา มารดาหรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งพันบาท ในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น

มาตรา 75 : ผู้ใดอายุกว่าสิบสี่ปี แต่ยังไม่เกินสิบเจ็ดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความรู้ผิดชอบและสิ่งอื่นที่พึงเกี่ยวกับผู้นั้น ในอันที่จะควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้นหรือไม่ ถ้าศาลเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้จัดการตามมาตรา 74 หรือถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนที่กำหนดโทษไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง

มาตรา 76: ผู้ใดอายุกว่าสิบเจ็ดปี แต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ศาลเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดโทษไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้

จากบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนดังกล่าวข้างต้น ทำให้ทราบถึงฐานความผิด ลักษณะโทษ ลักษณะการกระทำผิด หลักเกณฑ์ในการพิจารณาความผิด บทลงโทษ กระบวนการในการพิจารณาคดีความผิด ตลอดจนวิธีการจัดการภายหลังการกระทำ ความผิด ซึ่งจะช่วยให้สามารถรู้ถึงระดับความรุนแรง มาตรการ และวิธีการในการปฏิบัติกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

2.8 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณาได้ก่อตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และเริ่มเปิดดำเนินการเมื่อปี พ.ศ.2495 ที่ตำบลตลาดน้อย (สะพานเหล็ก) ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2497 ได้ย้ายไปสร้างสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายแห่งใหม่ที่ถนนสรรพาวุธ แขวงบางนา จนถึงปัจจุบัน มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 16 ไร่ ปัจจุบันมีเด็กและเยาวชนอยู่ในความดูแลประมาณ 500 คน (ข้อมูลเดือนกุมภาพันธ์ 2548)

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา สังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาให้ส่งตัวเข้ารับการฝึกอบรม โดยเด็กและเยาวชนเหล่านี้จะถูกส่งมาจากศาลที่มีเขตอำนาจ จำนวน 5 ศาล ได้แก่ ศาลจังหวัดนนทบุรี ศาลจังหวัดปทุมธานี แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ศาลจังหวัดสมุทรปราการ ศาลจังหวัดฉะเชิงเทรา แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว และศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

เด็กและเยาวชนที่อยู่ในศูนย์ฝึกฯ จะต้องได้รับการดูแลด้านการกินอยู่หลับนอน การจัดการศึกษาอบรมและฝึกวิชาชีพ การบำบัดรักษาและแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ตลอดจนการส่งเสริมศีลธรรมจริยธรรม และส่งเสริมสุขภาพพลานามัย และให้การสงเคราะห์ตามควรแก่กรณี เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความสำนึกและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดี และกลับคืนสู่สังคมอย่างมีคุณภาพไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

อำนาจหน้าที่ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. ดำเนินการด้านการควบคุมดูแล บำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนาพฤตินิสัย และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี
2. ดำเนินการด้านกิจกรรมชุมชนและประสานความร่วมมือเพื่อการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิเด็ก

เด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนที่ฝึกอบรมอยู่ที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา การศึกษาข้อมูลของศูนย์ฝึกฯ จะช่วยให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจในรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับสถานที่ๆ เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย

2.9 งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ มีเอกสารที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ (2545) ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำ ความผิดในคดีรุนแรงของเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดสงขลา พบว่า ประเภทของคดีรุนแรงที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดคือ คดีเกี่ยวกับทรัพย์สินผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นเยาวชน มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ ครอบครัวมีฐานะปานกลาง เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นบุตรคนสุดท้อง และอาศัยอยู่กับบิดา มารดา นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยส่งเสริมในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย สภาพครอบครัว และสภาพแวดล้อม

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย

จากข้อมูลวิจัยเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกจับกุมดำเนินคดี และต้องโทษจำคุกในเรือนจำทั่วประเทศนั้น พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในวัยหนุ่ม อายุระหว่าง 19-25 ปี กลุ่มที่กระทำผิดมากที่สุดอายุ 19 ปี มีการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีสถานภาพเป็นโสด ประกอบอาชีพรับจ้าง และเกือบทั้งหมดล้วนเป็นคนที่มิเห็นหน้าที่การงานทั้งสิ้น ติดบุหรี่ ดื่มเหล้าเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่ทำผิดแบบนี้ครั้งแรก ขณะที่ทำผิดซ้ำซากเพียงร้อยละ 8.3 เท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่าเหยื่อกับผู้กระทำผิดทางเพศมักจะรู้จักกัน

มาก่อนมากกว่าข่มขืนเหยื่อที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน โดยมักจะมีความสัมพันธ์กันในฐานะใดฐานะหนึ่ง เช่น เพื่อน เพื่อนบ้าน คนรัก ภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ตลอดจนลูกติดภรรยา หลาน ญาติ แสดงว่าการป้องกันภัยทางเพศไม่ใช่จำกัดเฉพาะคนแปลกหน้าเท่านั้น คนใกล้ชิดก็มักกลัวไม่แพ้กัน

สำหรับปัจจัยเสี่ยงของเหยื่อที่มักจะถูกข่มขืนคือ ส่วนใหญ่มักเป็นคนรูปร่างดี ชาว อวบ งามสวย หน้าอกใหญ่ ชอบนุ่งกระโปรงหรือกางเกงสั้นๆ รัศรูป โดยเฉพาะเสื้อสายเดี่ยว หรือเสื้อบางๆ ที่สำคัญเหยื่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เป็นสาวแรกรุ่นอายุระหว่าง 11 - 15 ปี รองลงมาเป็นสาววัยรุ่นอายุระหว่าง 16 - 20 ปี...ส่วนอายุน้อยสุดที่ถูกข่มขืนคือ เด็กหญิงอายุ 2 ปี อายุมากที่สุดคือ หญิงวัยกลางคนอายุ 43 ปี ทั้งนี้ ช่วงเวลาที่เกิดอาชญากรรมทางเพศมากที่สุดคือ ช่วงเวลา 22.00-02.00 น.

จามร สุนทรกิจ (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศของเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางมานุษยวิทยา เช่น การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และเทคนิคการจดบันทึก โดยศึกษาจากเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ และถูกควบคุมในกองแรกรับ (บ้านเมตตา) จำนวน 12 ราย พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศของเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร คือ ระดับการศึกษาต่ำของเยาวชนชาย ความสัมพันธ์ในครอบครัวของเยาวชนชายที่ไม่เหนียวแน่น เพื่อนที่ชักนำไปในทางที่เสื่อมเสียของเยาวชนชาย การติดยาเสพติดของเยาวชนชาย สิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมของเยาวชนชาย และสิ่งยั่วยุทางเพศของเยาวชนชาย โดยไม่พบว่าการมีรายได้น้อยของครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศของเยาวชนชาย

สุจิตรา เหลืองวัฒนนันท์ (2543) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องตัวการที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ต้องขังวัยหนุ่มที่กระทำความผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 385 คน ในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง รวมทั้งการใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจำนวน 10 คน เพื่อให้เข้าถึงปรากฏการณ์และระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา มี 3 ประการคือ สถานที่นอกบ้าน การควบคุมตนเอง และแรงจูงใจ ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงลบ คือ ความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย

พวงเพ็ญ ใจกว้าง (2542) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยทางสังคมกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กของผู้ต้องขังชาย: ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางอุดรธานี” โดยเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังชายจำนวน 13 ราย ในเรือนจำกลางอุดรธานี ที่กระทำผิดทางเพศ ฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ และคดีถึงที่สุดแล้ว

ผลการศึกษารูปได้ว่า สภาพการข่มขืนกระทำชำเราเด็กของผู้ต้องขังชาย พบว่าช่วงเวลาเกิดเหตุ เกิดขึ้นทั้งกลางวันและกลางคืน ในบริเวณที่เปลี่ยว ที่ลับตาคนในบ้านพักของผู้กระทำ หรือในบ้านพักของเด็ก ขึ้นอยู่กับช่วงโอกาสที่เอื้ออำนวย ส่วนใหญ่เกิดเหตุการณ์ขึ้นในขณะที่เหยื่ออยู่ตามลำพัง และผู้กระทำมีโอกาสใกล้ชิดเด็ก ลักษณะความสัมพันธ์ของผู้ต้องขังกับเหตุการณ์ ได้แก่ การใช้สุรา และยาเสพติด การเกิดเหตุมี 2 ลักษณะ คือ เกิดเหตุโดยบังเอิญและจากการเตรียมการของผู้ต้องขัง ผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีความเสียใจที่กระทำผิด เสียใจที่ต้องถูกจำคุก รู้สึกสงสารเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ และเห็นว่าถูกลงโทษให้จำคุกนานเกินไป ปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องในการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ได้แก่ ความผิดปกติทางด้านบุคลิกภาพ ขาดการพัฒนาทางด้านอารมณ์ และด้านจริยธรรมของผู้ต้องขัง ซึ่งเป็นผลมาจากภูมิหลังในครอบครัววัยเด็ก ลักษณะการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคม และสิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ประกอบกับมีสิ่งยั่วยุให้เกิดอารมณ์ทางเพศและมีช่องโอกาสที่เอื้ออำนวย

จกกลณี โตสกุลวงศ์ (2541) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์วาทกรรมการให้ความหมายสื่อสิ่งพิมพ์ลามกของ 9 สถาบันในสังคมไทย เพื่อหาความหมายของสื่อสิ่งพิมพ์ลามกที่เผยแพร่ในสังคมของสถาบันที่มีอำนาจทั้ง 9 สถาบัน ได้แก่ ผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน นักอัตถินิยม ผู้ทำงานทางด้านวัฒนธรรม ฝ่ายกฎหมาย เจ้าหน้าที่ตำรวจ สื่อมวลชน ช่างภาพผู้ผลิตผลงานสื่อสิ่งพิมพ์ที่เน้นในเรื่องเพศ คำนียามของทั้ง 9 สถาบันสรุปได้ว่า สื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภทที่นำเสนอเรื่องทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง ไม่มีความงดงามทางศิลปะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ซึ่งขัดต่อกฎหมายขนบธรรมเนียม จารีตประเพณีและวัฒนธรรมของไทย

โอฟาร์ เอี่ยมประภาส (2541) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เพื่อมุ่งศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ได้แก่ ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำความผิด ฐานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย และอิทธิพลของสื่อมวลชน โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กสิทธิธรรม จำนวน 300 ราย ผลการวิจัยพบว่า

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมี 3 ปัจจัย ได้แก่

1. ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา : เพราะกลัวบิดามารดาจะเสียใจ และผิดหวังในตัวเด็กเอง มีผลต่อการตัดสินใจกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน แต่หากความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี จะทำให้เด็กและเยาวชนขาดความรักความอบอุ่น เมื่อมีปัญหา ก็จะไม่กล้าปรึกษาใคร และไม่ฟังการตักเตือนจากใคร จนทำให้เกิดการตัดสินใจที่ผิดพลาดได้ง่าย

2. ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำความผิด : เมื่อเด็กและเยาวชนมีความใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนที่กระทำความผิด ก็ย่อมมีการเรียนรู้เรื่องการกระทำผิดจากเพื่อนที่กระทำความผิด โดยการถ่ายทอดเทคนิคและวิธีการกระทำความผิดผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อนที่กระทำความผิดจะเป็นตัวกระตุ้นและสนับสนุนให้เกิดการกระทำผิดได้เป็นอย่างดี

3. ฐานะทางเศรษฐกิจ : เด็กและเยาวชนมีฐานะทางเศรษฐกิจตกต่ำ แต่ต้องการบรรลุเป้าหมายทางสังคม เช่น ต้องการมีทรัพย์สินเงินทอง หรือความสะดวกสบายในชีวิต โดยไม่คำนึงถึงวิธีการหรือบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้ ทำให้มีพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมาย เพื่อให้บรรลุความต้องการทางสังคมนั้น ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย : เด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่แออัดยัดเยียดกัน ก่อให้เกิดความสกปรกและเป็นแหล่งเสื่อมโทรม เช่น ชุมชนแออัด สถานีรถไฟ ท่าเรือ ก่อให้เกิดการเสียดเบียน เกิดความยุ่งยากทางสังคม ขาดที่พักผ่อนหย่อนใจ ทำให้เด็กมีเวลาว่างมาก หันไปหาอบายมุขอย่างอื่น รวมถึงทำให้เด็กซึมซับเอาสิ่งแวดล้อมที่เลวร้ายเข้าไป นำไปสู่การขัดเกลาในพฤติกรรมที่ผิด ๆ นำไปสู่การมีพฤติกรรมผิด ๆ และไม่คำนึงถึงบรรทัดฐานทางสังคม

ส่วนอิทธิพลของสื่อมวลชน ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

พรศิริ มุลติชัย (2541) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยแวดล้อมทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชน กรณีการข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีวัตถุประสงค์หลักที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแวดล้อมทางสังคม กับระดับความรุนแรงในการข่มขืนกระทำชำเรา ทั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามกับกลุ่มประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวน 7 แห่ง ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจุบันภูมิหลังมีความสัมพันธ์ต่อระดับความรุนแรงในการข่มขืนกระทำชำเราพบว่า อายุ และพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในอดีต ได้แก่ การดื่มเหล้า การเสพกัญชา การเล่นการพนัน การชอบทะเลาะวิวาท การหนีออกจากบ้าน การเที่ยวกลางคืน มีความสัมพันธ์ต่อระดับความรุนแรงในการข่มขืนกระทำชำเรา

2. ปัจจัยแวดล้อมทางสังคมมีความสัมพันธ์ต่อระดับความรุนแรงในการข่มขืนกระทำชำเราพบว่า กลุ่มเพื่อนที่มีความประพฤติเบี่ยงเบน เช่น มีการดื่มเหล้า การเสพยาบ้า การเล่นการพนัน ทะเลาะวิวาท หนีโรงเรียน เที่ยวกลางคืน และอิทธิพลจากสื่อมวลชน ได้แก่ การเรียนรู้เรื่องเพศจากหนังสือ หรือนิตยสารเกี่ยวกับเพศ มีความสัมพันธ์ต่อระดับความรุนแรงในการข่มขืนกระทำชำเรา

3. ปัจจัยเกี่ยวกับเหยื่อและโอกาสในการกระทำมีความสัมพันธ์ต่อระดับความรุนแรงในการข่มขืนกระทำชำเรา พบว่าความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา อายุของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และลักษณะของสถานที่เกิดเหตุมีความสัมพันธ์ต่อระดับความรุนแรงในการข่มขืนกระทำชำเรา

เบญจวรรณ สามสาลี (2539) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องบุคลิกภาพ และภูมิหลังครอบครัวของผู้ต้องหาคดีข่มขืน โดยทำการศึกษาจากผู้ต้องหาคดีข่มขืนที่ถูกศาลหรือตำรวจส่งไปตรวจสุขภาพจิตที่โรงพยาบาลนิติจิตเวช กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 ราย เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงมาศึกษาผ่านแบบทดสอบบุคลิกภาพ ร่วมกับการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ผลการวิจัยในเรื่องภูมิหลังของครอบครัวของผู้ต้องหาพบว่า ส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ขาดระเบียบวินัยในการอยู่ร่วมครอบครัวเดียวกัน ได้รับการสั่งสอนและอบรมด้านศีลธรรม

ภายหลังได้กระทำความผิดแล้ว ทุกรายเคยได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง บิดา หรือมารดา ตีตสุรา หรือการพนัน เจ้าชู้และมีความขัดแย้งกันรุนแรง ส่วนใหญ่มีความขัดแย้งกับมารดาหรือพี่น้อง ทุก รายมีอาการมึนงงและมึนงงและมีพฤติกรรมก้าวร้าว เคยมีพฤติกรรมเกเร ผิดศีลธรรม คบเพื่อนที่มีความ ประพฤติไม่ดี

ไพโรจน์ ปัญญาประทีป (2539) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะการกระทำผิด ในคดีข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขัง โดยศึกษากลุ่มประชากรที่เป็นผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง เรือนจำกลางคลองเปรมและทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง จำนวน 475 ราย สรุปได้ดังนี้

1. ผู้ต้องขังที่มีอายุ 26-30 ปี มีกลุ่มเพื่อนที่ชักชวนให้เที่ยวหญิงบริการทางเพศ ชักชวนให้ ลวนลามหญิงอื่น ชักชวนให้ข่มขืนกระทำชำเรา และชักชวนให้หนีเรือน เรียนรู้อะไรโดยดูจาก หนังสือหรือนิตยสาร ได้รับการบอกเล่าประสบการณ์ทางเพศจากหญิงบริการหรือโสเภณี ชอบดื่มสุรา ใช้เวลาว่างเที่ยวช้อปปิ้งโสเภณี สถานเริงรมย์ ดูหนังสือ ภาพยนตร์ลามก และร่วมเพศกับเพศเดียวกัน ส่วนใหญ่ข่มขืนแล้วฆ่า

2. สภาพแวดล้อมที่เป็นป่าละเมาะลับตา ในช่วงเวลาเย็น เหลือที่มีรูปร่างหน้าตาสวย แต่งกายโป๊ มีลักษณะช่วยชวนให้ข่มขืน เป็นหญิงที่ไม่เคยหมายปองให้เป็นคู่ หญิงที่ต้องการแก้แค้น เป็นหญิงที่เกลียดชัง เป็นคนรักกันมาก่อน มีอาชีพรับราชการ รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท ห้างร้าน ธนาคาร ขณะข่มขืนจะเกิดความต้องการทางเพศและรู้สึกสับสนใจที่ได้ทำให้หญิงเสียหาย ส่วนใหญ่ ข่มขืนแล้วฆ่า

นิสารัตน์ ทองอุปการ (2538) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสาร ภายในครอบครัว และทัศนคติต่อเรื่องเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า กลุ่ม ตัวอย่างส่วนใหญ่มีรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวแบบเปิดมีทัศนคติต่อเรื่องเพศในเชิงบวกและ เป็นกลาง ส่วนพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อมวลชนนั้น มีการเปิดรับแต่ละสื่อมาก ปานกลาง และน้อย ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเปิดรับโทรทัศน์ในระดับ 5-7 วันต่อสัปดาห์ โดยเคยพบเห็นหรือรับรู้ ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศจากสื่อมวลชนทุกสื่อในระดับนาน ๆ ครั้งมากที่สุด และมีแนวคิดที่ว่าโทรทัศน์

เป็นสื่อมวลชนที่ให้ประโยชน์ในเรื่องของความรู้เรื่องเพศมากที่สุด การทดสอบสมมติฐาน พบว่ารูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเปิดรับหนังสือพิมพ์และนิตยสาร และรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศ

ประภาพร โสภาสวัสดิ์ (2537) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษากรณีจังหวัดชลบุรี โดยมีความประสงค์ที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เศรษฐกิจ สังคม และแรงจูงใจทางสังคม กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดชลบุรี โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ในชั้นปีที่ 1-2 ของโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน จำนวน 600 ราย ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยได้เป็น 2 ส่วนคือ

1. ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจทางสังคม
2. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศของนักเรียน

ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- 1) นักเรียนที่อายุมากกว่า จะมีคู่รักและไปเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่านักเรียนที่อายุน้อย
- 2) นักเรียนที่อายุมากกว่า จะมีประสบการณ์ทางเพศในสัดส่วนที่มากกว่า
- 3) เพศชายจะมีพฤติกรรมทางเพศในสัดส่วนสูงกว่าเพศหญิง
- 4) นักเรียนที่มีรายได้ประจำเดือนสูงจะมีสัดส่วนในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ และดูภาพยนตร์แทรกเร้าอารมณ์ทางเพศได้มากกว่า
- 5) นักเรียนที่ครอบครัวแตกแยก มีแนวโน้มที่จะไปเที่ยวสถานเริงรมย์ได้มากกว่านักเรียนที่พ่อแม่ยังอยู่ด้วยกัน
- 6) นักเรียนที่มีคู่รัก ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ อ่านหนังสือ หรือดูภาพยนตร์แทรกเร้าอารมณ์ทางเพศจะมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่านักเรียนที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว

สมชาย อินโต (2536) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมทางเพศประเภทคดีข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสาเหตุและลักษณะความรุนแรงในการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา ตลอดจนปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการกระทำผิด โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมจากผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำชำเราในเรือนจำกลางคลองเปรม ในปี 2534 จำนวน 346 ราย ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. การมีเพื่อนที่เคยข่มขืนหญิงอื่น การถูกจับกุมคดีทางเพศ ความถี่ในการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง การดื่มสุราขณะกระทำผิด ทำให้การข่มขืนกระทำชำเรามีความรุนแรงมากขึ้น
2. การมีเพื่อนสนิทที่เกี่ยวหาญบริการ และชักชวนให้กระทำชำเรา ทำให้การข่มขืนกระทำชำเรามีความรุนแรงมากขึ้น
3. การเรียนรู้เกี่ยวกับเพศโดยคุยกับเพื่อน และดูหนังสือทางเพศ ทำให้การข่มขืนกระทำชำเรามีความรุนแรงมากขึ้น
4. การรับการบอกเล่าประสบการณ์ทางเพศจากหญิงโสเภณี รุ่นพี่ เพื่อนๆ คนเฝ้าสถานบริการ และคนขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง ทำให้การข่มขืนกระทำชำเรามีความรุนแรงมากขึ้น
5. หญิงที่มีลักษณะเร้าอารมณ์ทางเพศ ยั่วชวน นำหมั้นไส้ ถูกหมายปอง ผู้กระทำผิดรู้สึกว่าจะสมควรถูกข่มขืนและดูถูกเหยียดหยาม ทำให้การข่มขืนกระทำชำเรามีความรุนแรงมากขึ้น
6. การทำงานด้วยกัน รู้จักกันผิวเผิน อยู่บ้านใกล้ ๆ กันอยู่บ้านเดียวกันและเป็นคนที่ผู้กระทำผิดเกลียดชัง ทำให้การข่มขืนกระทำชำเรามีความรุนแรงมากขึ้น
7. การดูถูกเหยียดหยามผู้ชาย ทำการยั่วชวนใส่ชุดนอนโปร่งบาง และใส่เสื้อผ้าเปิดเผยเห็นสัดส่วน ทำให้การข่มขืนกระทำชำเรามีความรุนแรงมากขึ้น

จิราพร อิศรางกูร ณ อยุธยา (2535) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศ ทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมในการคบเพื่อนต่างเพศ ตลอดจนเกณฑ์ในการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่น

โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรที่เป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 456 คน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ทักษะในการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่น : วัยรุ่นที่เพศ การศึกษา และผลการเรียน ต่างกัน ต่างต้องการมีอิสระในการที่จะเลือกคบเพื่อนต่างเพศ การแสดงออกเพื่อการทำความรู้จัก จำนวนของเพื่อนต่างเพศ และการนัดเที่ยวตามลำพังเหมือนกัน แต่วัยรุ่นต้องการให้อยู่ในสายตาและ การรับรู้ของผู้ปกครอง

2. ทักษะเกี่ยวกับพฤติกรรมในการคบเพื่อนต่างเพศ : วัยรุ่นมีทักษะในการปฏิบัติต่อเพื่อน ต่างเพศในลักษณะอนุรักษนิยม โดยวัยรุ่นที่เพศ การศึกษา ระดับผลการเรียนต่างกัน ต่างต้องการให้ เพศหญิงรักษานวลสงวนตัวและมีความบริสุทธิ์ก่อนแต่งงาน แต่วัยรุ่นชายต้องการมีประสบการณ์ก่อน แต่งงาน

3. ลักษณะของเพื่อนต่างเพศที่วัยรุ่นเลือกคบ : วัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีเกณฑ์ในการเลือก คบเพื่อนต่างเพศไม่ต่างกัน โดยจะเลือกคบเพื่อนต่างเพศที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี บุคลิกภาพดีชอบ ช่วยเหลือผู้อื่น

วิมมา ธรรมปรีชา (2533) ได้ศึกษาวิจัยว่า ความสวย ความหล่อเหลา เรือนร่างหรือส่วนสัด มีความสัมพันธ์กับการถูกคุกคามทางเพศ กล่าวคือ ยิ่งหน้าตาเรือนร่างดีมากเท่าใด โอกาสจะถูก คุกคามทางเพศก็มากขึ้นเท่านั้น

สถาบันวิจัยสุขภาพจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2531) ได้ทำวิจัยวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เรื่อง A Study of Reproductive Health in Adolescence of Secondary School students and Teachers in Bangkok จากการวิจัยพบว่า แหล่งความรู้เรื่องเพศของนักเรียนมาจากแหล่งนิตยสาร หนังสือ 77.4 % ครู 74.5 % เพื่อน 73 % โทรทัศน์ วิทยู 59.2 % ญาติพี่น้อง 32.9 % แต่มาจาก มารดา 27.1% และบิดาเพียง 14.0 %

อนันตชัย เชื้อนธรรม และคณะ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่องการกระทำผิดของเยาวชนในประเทศไทยและแนวทางควบคุม พบว่า เยาวชนชายกระทำผิดมากกว่าเยาวชนหญิง โดยอยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปีมากที่สุด การพนันและสิ่งเสพติดเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การกระทำผิดของเยาวชน เยาวชนที่กระทำผิด มีความรู้สึกที่พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน และมีการไล่ออกจากบ้านเมื่อโกรธ ไม่พอใจตน เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีการศึกษาต่ำและมีบุตรมาก เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีการศึกษาต่ำ ไม่เกิน ป.4 และเยาวชนกระทำผิดมักจะคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น ชอบเที่ยวกลางคืน ชอบเล่นการพนัน ดินยาเสพติด ซึ่งการคบเพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เยาวชนกระทำผิด

นพพร พานิชสุข (2528) ได้ทำการวิจัยถึงอิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อการใช้จ่าย กระตุ้นประสาทแอมเฟตามีนของเด็กวัยรุ่น พบว่าปัญหาและสาเหตุภายในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการใช้จ่าย สภาพครอบครัวที่ย่ำแย่ทำให้เด็กขาดความรัก ความอบอุ่น ขาดที่ปรึกษา ทำให้เด็กเกิดความสับสน ขาดที่ยึดเหนี่ยวทางใจ ทำให้เด็กถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย (อ้างถึงโน โอฟาร์ เอี่ยมประภาส, 2541)

สุบรรณ พันธุ์วิเศษ และคณะ (2528) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "สถานการณ์อาชญากรรมทางเพศด้านการข่มขืนในประเทศไทย" โดยเก็บข้อมูลจากสถิติของกรมตำรวจโรงพยาบาล และหนังสือพิมพ์รายวัน 2 ฉบับ (ไทยรัฐ และเดลินิวส์) ในช่วงปี 2525-2527 ผลสรุปว่า คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยเฉพาะการข่มขืน มีลักษณะทรงตัว และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างช้า ๆ มีลักษณะรุนแรงทารุณโหดร้ายมากขึ้น ผู้ถูกข่มขืน จำนวนร้อยละ 38.94 มีอาชีพให้บริการ เช่น ข้าราชการ เจ้าของกิจการ ร้อยละ 24.91 และนักเรียน ร้อยละ 20.15 สำหรับการศึกษ ผู้ถูกข่มขืน ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่เป็นโสด ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำการข่มขืนและผู้ถูกข่มขืน ร้อยละ 75.45 รู้จักกันมาก่อน และร้อยละ 23.65 ไม่รู้จักกัน การข่มขืนส่วนใหญ่ร้อยละ 72.18 เกิดขึ้นเวลากลางคืน และเกิดขึ้นในเวลากลางวัน ร้อยละ 27.81

พิมพัรัตน์ จงเจษฎากุล (2527) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง พบว่าการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในชั้นรุนแรงนั้นเกิดจากสัมพันธภาพในครอบครัวที่ไม่ดี เช่น บิดา มารดา ทะเลาะวิวาทกันบ่อย ขาดการดูแลเอาใจใส่ มิได้มอบความรักความอบอุ่นให้บุตรเลย แล้วยังเกิดจากระดับการศึกษาของบิดามารดา หมายความว่าบิดามารดามีการศึกษาต่ำ การคบเพื่อน รายได้และอาชีพของบิดามารดา ต่างก็มีผลต่อพฤติกรรมแทบทั้งสิ้น

สมจิต วัฒนาศยากุล, วิไลวรรณ ยามาลี และสุเมธ สมภักดี (2525) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง โดยพบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเยาวชนอายุระหว่าง 14-18 ปี และเป็นชาย การศึกษาชั้น ป.4-7 มีอาชีพรับจ้าง หรือไม่มีงานทำ ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างหรือค้าขาย อยู่กับผู้ปกครองที่ขาดความรักความเอาใจใส่และขาดความอบอุ่นในครอบครัว มีสติปัญญาในระดับปานกลาง มีสภาพร่างกายและจิตใจเหมือนบุคคลทั่วไป ทำความผิดในคดีลักทรัพย์ ยาเสพติด และช่องโจร ตามลำดับ ร่วมกันเป็นกลุ่ม มีสาเหตุจากการถูกชักจูง ความยากจน หรือภาวะทางเศรษฐกิจไม่ดี และรู้เท่าไม่ถึงการณ์ มีการกระทำผิดซ้ำน้อย ส่วนใหญ่กระทำผิดอีกครั้งก็เพราะความยากจน

นายแพทย์วิทยา นาควัชระ (2525) ได้ให้แนวความคิดไว้ในหนังสือมองชีวิตกับจิตแพทย์ว่าการข่มขืนกระทำชำเรา มีสาเหตุจากแรงกระตุ้นทางเพศ เป็นการแสดงออกทางอารมณ์ทางเพศอย่างรุนแรง (Explosive sexual impulse) และมีจุดมุ่งหมายทางเพศ (sexual aim) ผู้ข่มขืนจะมีลักษณะผิดมาตลอด ไม่มีความผิดปกติทางเพศแต่ก็มีความฉลาดอายุ มีบุคลิกภาพที่ไม่บรรลุนิติภาวะ อายุที่จะผูกสัมพันธ์กับหญิงต่างๆ ไป ความประพฤติปฏิบัติตนจะเปลี่ยนแปลงเมื่อดื่มสุรา เพราะสุราจะเข้าไปกดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เหลือแต่ความรู้สึกที่มาจากสัญชาตญาณ ทำให้ขาดความฉลาดอายุ ประหม่าหมดไปและความรู้สึกอารมณ์ที่เก็บกดเอาไว้ก็จะระเบิดออกมา การกระทำจึงเกิดขึ้นเพื่อระบายความต้องการทางเพศ

สุนทรี ศิลพิพัฒน์ (2524) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การกระทำผิดทางเพศของเยาวชนพบว่า ช่วงอายุที่กระทำผิดจะอยู่ในระหว่าง 14-24 ปี เป็นผู้ที่มีศึกษาค่อนข้างน้อย ไม่เกินระดับ ป.5 ส่วน

ใหญ่มาจากครอบครัวแตกแยก ขาดความอบอุ่น มีแต่เพียงบิดาหรือมารดา และในบางรายอยู่กับบุคคลอื่น เปอร์เซนต์ของบิดามารดาและพี่น้องที่ติดสุราสูงมาก เป็นแนวโน้มให้ผู้กระทำผิดใช้สุราเป็นเครื่องจูงใจให้กล้าในการกระทำผิด และผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มักจะมีความสัมพันธ์ดีกับเพื่อน แต่จะไม่ค่อยชอบครู และไม่ชอบคบคนแปลกหน้า แต่จะพึงพิงเพื่อนที่สนิทและใกล้ชิดมากกว่า

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2523) ทำการวิจัยเรื่อง แบบจำลองความคาดคะเนปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน พบว่า เยาวชนกระทำผิดมีบิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำมีอาชีพในลักษณะการใช้แรงงาน มีครอบครัวรวมกันอยู่ในบ้านเดียวกันหลายครอบครัว ส่วนมากอยู่ในบริเวณแหล่งเสื่อมโทรม เป็นครอบครัวที่มีรายได้น้อย ไม่ค่อยปรองดองกัน ผู้กระทำผิดมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครอบครัว ชอบคบค้าสมาคมกับผู้ที่มีความประพฤติเบี่ยงเบน และมีความโน้มเอียงไปในทางเป็นปฏิปักษ์ต่อกฎหมายสูง ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย ควบคุมสูง ใช้เหตุผลน้อย

สุชา จันทรเอม (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า สาเหตุสำคัญที่มีส่วนทำให้เด็กและวัยรุ่นกระทำผิด ได้แก่ สภาพทางครอบครัวและสภาพทางอารมณ์ ร่องลงมาได้แก่ การคบเพื่อนเสเพล หรือถูกชักจูงใช้จ้างวาน และตั้งแต่ปี 2518 ถึง 2521 สาเหตุจากสภาพทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อย ๆ

ธำรง ทศนาชลิ (2521) กล่าวไว้ในบทความเรื่องเพศกับอาชญากรรม ในวารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ถึงเรื่องการศึกษาสาเหตุ และปัญหาสุขภาพจิตของผู้กระทำผิดคดีข่มขืน-ฆ่า พบว่าภูมิหลังจากประวัติการเลี้ยงดู การพัฒนาจิตใจและร่างกายในขวบปีแรกของผู้ข่มขืนกระทำชำเรา มักเคยถูกทารุณมาก่อน มารดาอาจเลี้ยงลูกด้วยความโกรธแค้น ซึ่งอาจมาจากความไม่ต้องการลูก หรือมารดา มีความเจ็บป่วยทางอารมณ์หรือแค้นเคืองบิดาของเด็ก อาจให้นมบุตรไปพร้อมกับการเชยเชยตี ประชดประชัน กระแทกกระทั้น ทำให้เด็กได้รับความรู้สึกอึดอัด (ซึ่งความสุข) ปนกับความรู้สึกเจ็บ ความรู้สึกเหล่านี้จะฝังแน่นในจิตได้สำนึกของเด็กว่าความสุขเขาจะต้องร่วมไปกับความเจ็บปวดท้อ และฝังแน่นจนโตเกิดความผิดปกติทางเพศ หรือเรียกว่าความเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviation)

ถวัลย์ อาศนะเสน (2521) ได้ให้แนวความคิดว่า สาเหตุของการข่มขืนกระทำชำเรา นอกจากมีสาเหตุจากผู้ข่มขืนเป็นสำคัญแล้ว ยังเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมด้วย ได้แก่ การเผยแพร่ของวัฒนธรรมตะวันตก การแพร่กระจายของสิ่งยั่วยุการมรณในรูปหนังสือ ภาพยนตร์ ภาพสิ่งลามกอื่นๆ ที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ สุรายาเสพติดทำให้เกิดแหล่งมั่วสุม มีฤทธิ์ต่อสมอง กัดความรู้สึกชอบชั่วดี ความยับยั้งชั่งใจ ซึ่งจะเป็นสิ่งสนับสนุนให้มีการก่ออาชญากรรมทางเพศ

ทัตพงศ์ สุนทรพิพิธ (2518) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การป้องกันอาชญากรรมขั้นมูลฐานในเด็ก และเยาวชนมีสาเหตุมาจากปัญหาทางอาชญากรรม คืออาชญากรรมไม่ค่อยปกติ เช่น เปลี่ยนแปลงง่าย โมโหง่าย เจ็บข่ม หรืออาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมาก่อน เช่น มีความก้าวร้าว ดื้อรั้น หนีโรงเรียน เป็นต้น

ศิริพร หลิมศิริวงศ์ (2511) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง พบว่า สิ่งที่ผลักดันให้เด็กหนีออกจากบ้านและคบเพื่อนไม่ดี จนกระทั่งกระทำความผิดนั้น ก็เนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจ และการหย่าร้างของบิดามารดา นอกจากนั้นการมีพี่น้องจำนวนมากทำให้เกิดการกระทบกระทั่งและขัดแย้งกันเสมอ ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าครอบครัวไม่มีความสุข

คณะอนุกรรมการวิจัยความผิดเกี่ยวกับเพศ สภาวิจัยแห่งชาติ (2509 อ่างใน โชติไทย ยิ่ง, 2528) ได้ทำการศึกษาวิจัยสาเหตุแห่งความผิดเกี่ยวกับเพศ จากผู้ต้องขังทั่วประเทศจำนวน 251 คน ผลการศึกษาพบว่า กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุด รองลงมาได้แก่ การล่อลวงผู้เยาว์ และข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าตามลำดับ ผู้ต้องขังมีอายุระหว่าง 20-24 ปี ส่วนใหญ่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีอาชีพส่วนใหญ่ทางกสิกรรม รองลงมาคือ รับจ้าง ส่วนใหญ่เป็นผู้กระทำครั้งแรก สถานภาพการสมรสไม่แตกต่างกัน มักจะเป็นผู้ที่ติดสุรา มีประวัติส่วนตัวในทางที่ไม่มีมาก่อน มีเป็นส่วนน้อยที่เป็นผู้มีชื่อเสียง มูลเหตุจูงใจส่วนใหญ่มีความประสงค์ทางกามารมณ์กระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ตามลำพัง และส่วนมากมักเป็นคนรักกันมาก่อน

สุภัตรา สุภาพ (2507) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ศาสด์เด็กและเยาวชนกลางกับการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน พบว่า สิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องกว้างขวางมาก หากอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เลวร้าย สิ่งแวดล้อมเช่นนี้จะมีอิทธิพลชักจูงให้คนทำชั่วได้ แต่จะง่ายหรือยาก ช้าหรือเร็วเพียงใด ขึ้นอยู่กับความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดีซึ่งเป็นความแตกต่างของแต่ละบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นวัยที่ความคิดและจิตใจอ่อนไหว คล้อยตามผู้อื่นได้ง่าย สิ่งแวดล้อมที่เลวร้ายนี้จะหล่อหลอมเด็กและเยาวชนดังกล่าวให้มีปัญหาทางความประพฤติ เช่น มีความประพฤติไม่สมควรแก่วัย มีการเล่นการพนัน เสพสุรา ดิตยาเสพติด ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ จากสถิติของศาลเด็กและเยาวชนกลางพบว่า เยาวชนที่กระทำผิดมักจะเป็นบุคคลที่ยากจนและอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม โดยเฉพาะคดีลักทรัพย์ ชองโจร โสเภณี ยาเสพติด เมาสุรา อาละวาด และกระทำผิดคดีอาญาอื่นๆ เป็นต้น บริเวณแหล่งเสื่อมโทรมเด็กๆ จะถูกปล่อยปละละเลย ไม่ได้รับการอบรมที่ดี คบหาสมาคมกับเพื่อนในแหล่งเดียวกัน และได้เห็นแต่พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในปัจจุบัน

2. งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

โล หนीलัน ซัน และเจียง (Lo, Neilan, Sun & Chiang, 1999, อ้างใน ชื่นสมุล อุกฤษฏีวิริยะ, 2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง Exposure of Taiwanese Adolescents to Pornographic Media and its Impact on Sexual Attitudes and Behavior ซึ่งได้ตรวจสอบการใช้สื่อลามกของวัยรุ่นไต้หวันและการสำรวจผลกระทบของการเปิดรับสื่อลามกที่มีผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมในเรื่องเพศและการสำสอนทางเพศ ผลของการวิจัยชี้ให้เห็นว่ามากกว่าร้อยละ 90 ของกลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับสื่อลามกที่หลากหลาย และพบว่าผู้ชายมีการเปิดรับสื่อ ถึงกว่าผู้หญิง ทั้งนี้ยังพบอีกว่า การเปิดรับสื่อลามกมีนัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อมุมมองด้านลบในเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการสำสอนทางเพศของเด็กวัยรุ่นไต้หวัน

สื่อลามกที่วัยรุ่นไต้หวันเปิดรับมากที่สุดแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ สื่อสิ่งพิมพ์และคอมพิวเตอร์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งในสื่อประเภทสิ่งพิมพ์และคอมพิวเตอร์นั้น สื่อที่เปิดรับมากที่สุดคือ การ์ตูนลามก นิตยสารปกขาว และนิตยสารโป๊เปลือย วิว ๆ แวบ ๆ ต่าง

ส่วนประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ ภาพยนตร์ประเภทเอ็กซ์ในโรงภาพยนตร์ วีดีทัศน์ ประเภทเอ็กซ์ที่เช่ามา และรายการในเคเบิลทีวี รวมทั้งช่องพิเศษต่าง ๆ

วิลเลียม แม็คคาร์ด (William McCard, 1981, อ้างใน สมชาย อินโต, 2526) ได้ค้นคว้า และศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ต่อเด็กนั้น เป็นกุญแจสำคัญที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรม เบี่ยงเบน ประพฤติผิด หรือกลายเป็นเยาวชนอาชญากรหรือไม่ ถ้าบ้านมีสภาพขาดความรักความอบอุ่น และขาดความเอาใจใส่ต่อกันระหว่างสมาชิกภายในบ้าน แนวโน้มของเด็กที่ขาดความอบอุ่นและจะ ประพฤติผิดนั้น มีแนวโน้มสูง เพราะสิ่งที่เป็หัวใจสำคัญคือ การขาดความรักความอบอุ่นจาก ครอบครัว ตลอดจนแบบแผนการเลี้ยงดูด้วย

ริชาร์ด ที ราดา (Richard T.Rada , 1975 อ้างในสุจิตรา เหลืองวัฒนนันท์,2543) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างสุรา และพฤติกรรมข่มขืนในนักโทษคดีข่มขืน และมีประวัติการดื่มสุราและติด สุรา จำนวน 77 คน ผลการวิจัยพบว่า การติดสุรามีทำให้นักช้ลกระทำการข่มขืน แต่การติดสุรากลั บทำให้ความต้องการทางเพศลดลง และกลุ่มนักโทษข่มขืนนี้ดื่มสุราขณะทำการข่มขืนถึง 40%

เอ็นนอน และริชเลส (Eynon and Rechless,1961 อ้างในพรศิริ มูลติชัย,2541) ได้ ทำการศึกษาและพบว่า การคบเพื่อนเลวเป็นพลังผลักดันที่สำคัญในการก่อให้เกิดปัญหาการกระทำ ความผิด และปัญหาอาชญากรรม

ลินนาร์ด (linard,1968 อ้างในไพโรจน์ ปัญญาประทีป, 2529) ได้ให้ทัศนะไว้ว่าสื่อมวลชนมี อิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก มีอยู่ 3 อย่าง คือ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ทำให้เราคิดว่าบ้านเมืองเต็มไปด้วยอาชญากรรม ทั้งที่อาชญากรรมเป็น พฤติกรรมของคนส่วนน้อย การลงข่าวยาวๆ เกี่ยวกับอาชญากรรม พร้อมกับเขียนให้เกิดอารมณ์ คือสิ่ง ที่ไม่สมควร การเล่นกับอาชญากรรมนั้นก็เท่ากับว่าเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมอาชญากรรม

2.10 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

หลังจากได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของงานวิจัยในครั้งนี้ ไว้ดังต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ

1. การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากคนในครอบครัว
2. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของคนในครอบครัว
3. การคบเพื่อนที่มีปัญหา
4. การใช้ยาและสารเสพติดในกลุ่มเพื่อน
5. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของกลุ่มเพื่อน
6. การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากโรงเรียน
7. สื่ออนาจาร
8. ความถึในการรับสื่อ

ตัวแปรตาม

การกระทำผิดคดีข่มขืน
กระทำชำเราของเด็กและ
เยาวชนชาย

2.11 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ปัจจัยด้านครอบครัวของเด็กและเยาวชน ได้แก่ การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากคนในครอบครัว และพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของคนในครอบครัว
2. ปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชน ได้แก่ การคบเพื่อนที่มีปัญหา, การใช้ยาและสารเสพติดในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของกลุ่มเพื่อน
3. ปัจจัยโรงเรียน ได้แก่ การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากโรงเรียน
4. ปัจจัยด้านสื่อต่างๆ ได้แก่ สื่ออนาจาร และความถี่ในการรับสื่อ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. การกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

2.12 สมมติฐานในการวิจัย

หลังจากได้ทำการศึกษาวิจัยทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว จึงได้ตั้งสมมติฐานต่างๆ ขึ้น ดังนี้

1. การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากคนในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย
2. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของคนในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

3. การคบเพื่อนที่มีปัญหาที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย
4. การใช้ยาและสารเสพติดในกลุ่มเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย
5. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของกลุ่มเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย
6. การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย
7. สื่ออนาจารที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย
8. ความถนัดในการรับสื่อที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

2.13 นิยามปฏิบัติการตัวแปร

นิยามตัวแปรอิสระ

การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากคนในครอบครัว หมายถึง การที่บิดามารดา หรือบุคคลผู้ที่มีหน้าที่ในการอุปการะดูแลเด็กและเยาวชน ไม่แนะนำสั่งสอนแนวการประพฤติปฏิบัติ หรือการวางตัวที่ดีในเรื่องของเพศให้กับเด็กและเยาวชน ปล่อยให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ในทางที่ผิดๆ ด้วยตนเอง หรือการสั่งสอนแนะนำ แต่คำสั่งสอนหรือแนะนำนั้นไม่ถูกต้องเหมาะสม เช่น การไม่ได้รับการปลูกฝังเรื่องการให้เกียรติผู้หญิง, การเคารพเรื่องสิทธิสตรี, การไม่ชิงสุกก่อนห่าม หรือการไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน, ความรู้เรื่องเพศศึกษา, การสอนเรื่องคุณค่า หรือค่านิยมในทางเพศ เป็นต้น

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของคนในครอบครัว หมายถึง การที่บุคคลต่างๆ ที่อยู่ภายในครอบครัวของเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง หรือผู้อาศัย มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม หรือเป็นตัวอย่างไม่ดีแก่เด็กและเยาวชน ทำให้เกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ผิดๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ให้เด็กและเยาวชนเห็น, การแต่งกายโป๊ เปลือย ให้เกิดการยั่วแหย่และเลียนแบบ, การพูดจาหยาบโลนส่อไปในเรื่องเพศ, การดูภาพยนตร์ลามกอนาจาร เป็นต้น

การคบเพื่อนที่มีปัญหา หมายถึง กลุ่มเพื่อนที่เด็กและเยาวชนคบหาสมาคมด้วย เป็นเด็กที่มีปัญหาต่างๆ เช่น ครอบครัวแตกแยก , ถูกทารุณกรรมจากคนในครอบครัว, ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี, เคยมีประวัติการกระทำความผิด, มีปัญหาหกรักในวัยเรียน, การเรียนตกต่ำ หรือขาดโอกาสทางการศึกษา เป็นต้น

การใช้ยาและสารเสพติดในกลุ่มเพื่อน หมายถึง กลุ่มเพื่อนที่เด็กและเยาวชนคบหาสมาคมด้วยนั้น มีพฤติกรรมในการดื่มสุราและของมึนเมา สูบบุหรี่ เสพสารระเหย หรือสารเสพติดอื่น ๆ ตลอดจนยาที่มีผลออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท อยู่เป็นปกติวิสัย

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของกลุ่มเพื่อน หมายถึง กลุ่มเพื่อนที่เด็กและเยาวชนคบหาสมาคมอยู่ด้วยนั้น มีพฤติกรรมในเรื่องเพศส่อไปในทางที่ไม่ดี เช่น การมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่นก่อนวัยอันควร การชอบลวนลามทางเพศแก่สตรีด้วยกายหรือวาจา ชอบเที่ยวแหล่งบริการทางเพศ หรือการชอบเปิดเผยในเรื่องเพศด้วยความคึกคะนอง เป็นต้น

การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากโรงเรียน หมายถึง การที่ครูอาจารย์ หรือบุคคลผู้ที่มีหน้าที่ในการดูแลเด็กและเยาวชนในสถานบันการศึกษา ไม่แนะนำสั่งสอนแนวการประพฤติปฏิบัติ หรือการวางตัวที่ดีในเรื่องของเพศให้กับเด็กและเยาวชน ปล่อยให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ในทางที่ผิดๆ ด้วยตนเอง หรือการสั่งสอนแนะนำ แต่คำสั่งสอนหรือแนะนำนั้นไม่ถูกต้อง

เหมาะสม เช่น การไม่ได้รับการปลูกฝังเรื่องการให้เกียรติผู้หญิง, การเคารพเรื่องสิทธิสตรี, การไม่ชิงสุกก่อนห่าม หรือการไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน, ความรู้เรื่องเพศศึกษา, การสอนเรื่องคุณค่า หรือค่านิยมในทางเพศ เป็นต้น

สื่ออาจารย์ หมายถึง สื่อต่างๆ ที่มีเนื้อหาสาระไปในทำนองช่วยุกามารมณ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์เคลื่อนที่ ภาพยนตร์ ซีดี/วีซีดี หนังสือการ์ตูน และนิตยสาร

ความถี่ในการรับสื่อ หมายถึง ความถี่ในการบริโภคสื่อลามกอนาจารของเด็กและเยาวชน โดยความถี่มาก หมายถึง ความถี่ในการบริโภคสื่อลามกอนาจารมากกว่าหรือเท่ากับหนึ่งครั้งต่อสัปดาห์ ความถี่น้อย หมายถึง ความถี่ในการบริโภคสื่อลามกอนาจารน้อยกว่าหนึ่งครั้งต่อสัปดาห์

นิยามตัวแปรตาม

เด็ก หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์

เยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

เด็กและเยาวชนกระทำผิด หมายถึง เด็กและเยาวชนที่กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด

การข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง การร่วมประเวณีกับหญิงโดยหญิงไม่สมัครใจ และถือองค์ประกอบตามประมวลกฎหมายอาญา ม.276 วรรคแรก บัญญัติว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภรรยาของตน โดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท”

โทรมหญิง หมายถึง การกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตน โดยผู้เสียหายด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น (ตามมาตรา 276 ป.อาญา) โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกัน อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง .....

นิยามทั่วไป

การทำอนาจาร หมายถึง การเจตนา การกระทำความผิดที่ไม่เหมาะสมทางเพศ เพื่อการตอบสนองความต้องการทางเพศ เป็นการกระทำที่ขัดต่อประเพณีนิยม ศีลธรรมจรรยา ให้เกิดความอาย เช่น การจับเต้านม หรืออวัยวะเพศ จูบ กอด ลูบ คลำ ร่างกายของหญิง หรือการแสดงความใคร่ทางเพศ เช่น การเอาของลับของตนไปถูกับกันของคนอื่น ทั้งนี้ต้องเป็นการกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้อื่นโดยตรง ไม่ใช่กล่าวทางวาจา หรือรูปภาพ (จาทร สุนทรกิจ, 2544) หรือเป็นการกระทำที่ไม่สมควรในทางเพศ การกระทำให้อับอายขายหน้าในทางเพศ เช่น เปิดกระโปรงของหญิง จุดเทียนหญิงในที่สาธารณะโดยหญิงนั้นไม่ยินยอม (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544)

สถานฝึกและอบรม หมายถึง สถานฝึกและอบรมที่อยู่ในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นสถานที่ทำการควบคุม และให้การฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดตามคำสั่งศาลในที่นี้หมายถึง ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

ยอมรับสมมติฐาน หมายถึง การที่ผลทดสอบสมมติฐานมีค่าร้อยละตั้งแต่ 51 ขึ้นไป

ปฏิเสธสมมติฐาน หมายถึง การที่ผลทดสอบสมมติฐานมีค่าร้อยละตั้งแต่ 50 ลงไป

2.14 อธิบายสมมติฐานการวิจัย

1. การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากคนในครอบครัวมีอิทธิพลกับการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

รูปแบบของครอบครัวไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปมาก ส่วนหนึ่งเนื่องด้วยสภาวะทางด้านเศรษฐกิจที่ทำให้ทั้งบิดา และมารดาต้องทำงานเพื่อหารายได้ให้เพียงพอต่อการใช้จ่ายในครอบครัว จึงทำให้ไม่มีเวลาดูแลบุตรได้อย่างเต็มที่ บางครอบครัวผลัดภาระไปยังสถานเลี้ยงเด็ก หรือโรงเรียน โดยคาดหวังว่าสถานที่ดังกล่าวจะเป็นสถาบันที่สามารถเลี้ยงดู ให้คำแนะนำ อบรมบ่มนิสัย บุตรหลานของตนได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว สถานที่ดังกล่าวโดยเฉพาะโรงเรียน ไม่อาจดูแลเด็กได้อย่างทั่วถึง ครู 1 คน ต้องดูแลรับผิดชอบเด็กอย่างน้อย 20-30 คน จึงไม่อาจทำหน้าที่ได้ตามที่บิดามารดาคาดหวัง จึงเป็นการสะสมปัญหาให้เด็กตั้งแต่เล็ก ๆ เรื่อยมา (สัญญา สัญญาวิวัฒน์ : 2545)

ครอบครัวจึงมีบทบาทและความสำคัญในการเลี้ยงดูและปลูกฝังเรื่องเพศศึกษา ตลอดจนค่านิยมต่าง ๆ เรื่องเพศให้กับเด็กและเยาวชน ทำให้มีความรู้ความเข้าใจและสามารถป้องกันหรือควบคุมตนเองได้ แต่ในปัจจุบันครอบครัวมีความบกพร่องในหน้าที่ดังกล่าว ทำให้เด็กและเยาวชนขาดความรู้ความเข้าใจ โดยเฉพาะลูกผู้หญิงส่วนมากจะถูกเลี้ยงดูให้เรียบร้อย อยู่ในกรอบประเพณี โดยเคร่งครัด มีความละเอียดสูง หลีกเลี่ยงการเผชิญปัญหา ต้องทำตัวเป็นผู้ตาม ในขณะที่ผู้ชายจะถูกเลี้ยงมาให้มีลักษณะเข้มแข็งบึกบึน เป็นผู้คุ้มครอง มีค่านิยมทางเพศที่เป็นชายชาตรี ออกนอกบ้านต้องมีประสบการณ์ทางเพศ การพูดถึงผู้หญิงก็มีลักษณะไปทางสองแง่สองง่าม ทำให้เข้าใจเรื่องเพศไปในทางลบ ทั้งผู้หญิงยังถูกสอนให้เป็นรอง ยอมรับสภาพ โดยเฉพาะในเรื่องเพศ ทั้งแนวความคิดเดิมที่ว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องสกปรกเฉพาะคนสองคน จึงควรปกปิด ถึงเวลาก็รู้เองไม่ต้องไปสงสัยอะไรจึงทำให้ไม่เข้าใจเรื่องเพศอย่างแท้จริง ทำให้เกิดการสะสมปัญหาต่าง ๆ ที่อยากรู้ แต่ไม่มีใครอธิบายได้ จึงทำให้ขาดความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธรรมชาติของกามารมณ์ ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าความประพฤติเรื่องเพศแบบใดเหมาะสม จึงขาดความตระหนักรู้ในอันตรายและผลกระทบที่มีต่อตนเองและครอบครัว ดังนั้น เมื่อมีการชักชวนหรือล่อหลอกให้มีการประพฤติผิดทางเพศ จึงไม่สามารถรู้และป้องกันตนเองได้ เช่น การถูกหลอกให้ลองยากระตุ้นทางเพศ เป็นต้น

Jame Leslie McCary (1973, อ้างใน นิสารัตน์ ทองอุปการ, 2538) กล่าวว่า “พฤติกรรมทางเพศของบุคคลเป็นผลมาจากทัศนคติในเรื่องเพศของบุคคลนั้น ซึ่งทัศนคติในเรื่องเพศมาจากการที่บุคคลนั้นได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาจากครอบครัวได้รับความรู้เรื่องเพศจากครอบครัวในลักษณะไหน ก็จะมีทัศนคติในลักษณะนั้น และส่งผลถึงการมีพฤติกรรมในเรื่องเพศด้วย”

Warren (1997) ได้ศึกษาถึงแหล่งที่มาของความรู้เรื่องเพศและความถูกต้องของความรู้ในเรื่องเพศ โดยศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยใน Greenboro จำนวน 226 คน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่คิดว่าโรงเรียนเป็นแหล่งสำคัญที่ให้ความรู้เรื่องเพศ และมีนักศึกษาที่ลงความเห็นว่าเป็นบิดามารดา และเพื่อนเป็นแหล่งสำคัญในการให้ความรู้เรื่องเพศ มีจำนวนร้อยละ 20 ของนักศึกษาทั้งหมด

Gordon Shipman (1986, อ้างใน นิสารัตน์ ทองอุปการ, 2538) ได้ทำการวิจัยในมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน สหรัฐอเมริกา โดยให้นักศึกษาจำนวน 400 คน ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีนักศึกษาชายและหญิงร้อยละ 14 ที่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากบิดามารดา และนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศจากหนังสือเป็นส่วนใหญ่

Dickie Hill (1985) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องพื้นฐานการศึกษาเรื่องเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยหลุยส์เซียนา สหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยสรุปว่านักศึกษามีความต้องการศึกษาเรื่องเพศ เพื่อเป็นหนทางแก้ไขปัญหาทางเพศของแต่ละบุคคล แต่นักศึกษาไม่ปรารถนาที่จะได้รับความรู้ในเรื่องดังกล่าวจากทางบ้านมากนัก นักศึกษาหญิงได้รับการสอนเพศศึกษาจากทางบ้านมากกว่าเพศชาย นักศึกษามีความคิดว่า ปัญหาความวุ่นวายต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น มีสาเหตุมาจากการที่วัยรุ่นได้รับความรู้ผิดๆ ในเรื่องเพศมาจากกลุ่มเพื่อนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนแหล่งที่สมควรให้มีการสอนเพศศึกษาแห่งแรกคือ ครอบครัว

Festenberg (1977) วิจัยพบว่า วัยรุ่นอายุ 15 – 16 ปี ที่มีการสนทนากับบิดามารดาในเรื่องเพศ จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในระดับต่ำ ในขณะที่วัยรุ่นที่ไม่เคยพูดคุยกับบิดามารดาในเรื่องเพศ จะมีเพศสัมพันธ์ในวัยนี้ระดับสูง นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตว่ามารดาที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส เมื่อมีบุตร บุตรส่วนใหญ่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเช่นกัน ซึ่งสาเหตุมาจากทัศนคติของมารดาที่ถ่ายทอดแก่บุตร

2. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของคนในครอบครัวมีอิทธิพลกับการกระทำผิด คติข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

ครอบครัวมีอิทธิพลกับการแสดงพฤติกรรมของเด็ก เนื่องจากภายในครอบครัวจะมี วัฒนธรรมย่อยของครอบครัว กล่าวคือ แต่ละครอบครัวจะมีความคิด ความเชื่อ และค่านิยมแตกต่างกันตามแต่ที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองจะมีความคิดเห็นอย่างไร ทำให้เด็กยอมรับเอาความคิดเช่นนั้น ไปโดยผ่านกระบวนการขัดเกลา หรือซึมซับจากแบบอย่างที่ได้เห็นจากคนในครอบครัว การปฏิบัติของแต่ละครอบครัวจึงมีความสำคัญต่อเด็ก เช่น ถ้าบิดามารดา มีการแสดงออกเรื่องเพศที่เปิดเผย ตรงไปตรงมา เด็กก็จะซึมซับพฤติกรรมนั้นๆ จากตัวอย่างที่เด็กได้เห็น และแสดงออกในลักษณะนั้น เช่นเดียวกัน เป็นต้น

3. การคบเพื่อนที่ปัญหามีอิทธิพลกับการกระทำผิดในคติข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

กลุ่มเพื่อนที่เด็กและเยาวชนใกล้ชิดนั้นย่อมมีผลต่อความรู้ ความคิด ทศนคติ และพฤติกรรมในเรื่องเพศของเด็กและเยาวชน เพราะเด็กและเยาวชนมักจะมีการรวมกลุ่มกันเป็นพรรค เป็นพวก และสมาชิกในกลุ่มจะมีแนวคิด นิสัย และพฤติกรรมคล้าย ๆ กัน โดยการสร้างข้อกำหนด หรือแนวปฏิบัติขึ้นมาในกลุ่มของตน ซึ่งในลักษณะดังกล่าวเรียกว่าเป็นวัฒนธรรมรองและสมาชิกในกลุ่มก็จะพยายามทำตามบรรทัดฐานของกลุ่ม หรือวัฒนธรรมรองนั้นมากกว่า ซึ่งบางครั้งบรรทัดฐาน หรือวัฒนธรรมรองของกลุ่มนั้น ๆ อาจจะขัดหรือแย้งกับบรรทัดฐานของสังคมก็ได้ ดังนั้นการที่เด็กและเยาวชนคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม การถูกชักจูงให้ไปในทางที่เสื่อมเสียเรื่องเพศ ก็มีโอกาสเป็นไปได้ง่าย เพราะเด็กวัยรุ่นนั้นมักจะทำอะไรตามเพื่อน เช่น รสนิยม แนวคิด การแต่งกาย ดังนั้นถ้าเพื่อนชักนำไปในทางที่เสื่อมเสีย ก็จะพลอยทำตามกลุ่มไปด้วย

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2523) ได้ศึกษาเรื่องแบบจำลองความคาดคะเน ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการทำผิดกฎหมายของเยาวชน โดยเปรียบเทียบความแตกต่างในปัจจัยต่าง ๆ ระหว่างเยาวชนกระทำผิด นักเรียนประเมิน นักเรียนปกติ พบว่าเยาวชนทั้ง 3 ประเภท มีความแตกต่างกันในเรื่องการ

คบค้าสมาคมกับผู้ที่มีความประพฤติเบี่ยงเบน และกระทำผิดกฎหมายโดยเยาวชนกระทำผิดมีมากกว่านักเรียนประเมิน และนักเรียนปกติ

อนันตชัย เชื้อนธรรม และคณะ (2529) ได้ศึกษาเรื่องการทำผิดของเยาวชนในประเทศไทยและแนวทางควบคุม พบว่าเยาวชนกระทำผิด มักจะคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม (อ้างใน จามร สุนทรกิจ, 2544)

เอ็นนอน และรีชเลส (Eynon and Rechless, 1961) ได้ทำการศึกษาและพบว่า การคบเพื่อนเลวเป็นพลังผลักดันที่สำคัญในการก่อให้เกิดปัญหาการกระทำผิด และปัญหาอาชญากรรม (อ้างใน พรศิริ มูลติชัย, 2541)

4. การใช้ยาและสารเสพติดในกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลกับการกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

เด็กและเยาวชน เป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก ส่วนใหญ่พวกเขาจะใช้เวลาในแต่ละวันอยู่กับเพื่อนๆ มากกว่าครอบครัว เมื่อเด็กและเยาวชนมีการรวมกลุ่มกัน กิจกรรมที่มักจะนิยมทำในกลุ่มเพื่อนที่ขาดเสียมิได้ คือการรวมตัวเพื่อพบปะ พูดคุยและสังสรรค์กัน ซึ่งส่วนใหญ่มักจะมีเรื่องของยา / สารเสพติดเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น การดื่มเบียร์ / สุรา การเสพยาเสพติด เป็นต้น และด้วยเหตุนี้ยาและสารเสพติดเหล่านี้ ย่อมส่งผลกระทบต่อความสามารถในการคิด ความยับยั้งชั่งใจ และการควบคุมอารมณ์ของตนเอง ให้ลดน้อยลง และนำไปสู่การกระทำผิดทางเพศได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะกรณีที่มีเพื่อนหญิงร่วมสังสรรค์อยู่ในกลุ่มด้วย เพื่อนหญิงเหล่านั้นก็จะตกเป็นเหยื่อได้โดยง่าย

5. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลกับการกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

วัยรุ่นไทยในปัจจุบันมีค่านิยมในการแสดงออกเรื่องเพศอย่างเปิดเผยและตรงไปตรงมามากขึ้น จะเห็นได้จากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การมีคู่นอนมากกว่า 1 คน และการเปลี่ยนคู่นอนบ่อย ซึ่งพบตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นอกจากนั้นวัยรุ่นไทยยังมีพฤติกรรมในการพูดถึงเรื่องเพศกับเพื่อนในกลุ่มอย่างเปิดเผยและคึกคะนอง ทำให้สมาชิกในกลุ่มมองเรื่องเพศเป็นเรื่องปกติ

ที่จะสามารถแสดงออกได้อย่างเสรี จนนำไปสู่การกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราได้ ดังเช่นงานวิจัยของ นพพร พานิชสุข (2522) ได้ศึกษาพบว่ากลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้ในเรื่องเพศของนักเรียนชายมากที่สุดโดยเฉพาะการดูภาพโป๊และเที่ยวโสเภณี สำหรับนักเรียนหญิงรู้จักครูและเพื่อนสนิท เมื่อมีปัญหา นักเรียนชายต้องการปรึกษาเพื่อน ส่วนนักเรียนหญิงต้องการปรึกษาพ่อแม่มากกว่า

6. การไม่ได้รับการขัดเกลาเรื่องเพศที่ถูกต้องจากโรงเรียนมีอิทธิพลกับการกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

การศึกษามีส่วนที่จะช่วยเสริมสร้างลักษณะนิสัยและพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคล เพื่อให้สามารถปรับปรุงตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและความเปลี่ยนแปลงของสังคม ภาวะของบุคคลที่ด้อยการศึกษานั้น ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิต ดังเช่นเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นผู้มีการศึกษาดำ ซึ่งอาจเกิดจากภาวะบีบคั้นทางเศรษฐกิจและความต้องการแรงงานเด็ก ทำให้เด็กต้องหยุดการศึกษาเพื่อหารายได้เลี้ยงครอบครัวก่อนวัยอันสมควร ทำให้เด็กกลายเป็นผู้กระทำผิดในเวลาต่อมา นอกจากนั้นการที่โรงเรียนไม่สามารถสอนหรือแนะนำแนวทางที่ดีแก่เด็กและเยาวชนได้ โดยเฉพาะในเรื่องเพศนั้น ย่อมทำให้เด็กและเยาวชนมีความเข้าใจที่ผิด ๆ โรงเรียนจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการช่วยป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ตลอดจนการช่วยเด็กที่กระทำผิดแล้วให้กลับตัวเป็นคนดี

ปัจจัยที่โรงเรียนมีส่วนผลักดันให้เด็กกลายเป็นผู้กระทำผิด (Eichorn, 1965 อ้างใน สุชา จันทรโสม, 2545)

1. เด็กขาดครูที่ดี
2. โรงเรียนมีอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ
3. เด็กไม่ได้รับความสนใจและขาดความใกล้ชิดเป็นรายบุคคล
4. เกิดการแบ่งแยกในกลุ่มนักเรียน เพราะความแตกต่างของสถานะทางเศรษฐกิจ
5. เด็กขาดการศึกษาแนะแนว
6. ขาดครูหรือนักวิชาการในสาขาที่เกี่ยวข้อง

ฐิตยา เพชรมณี (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่องการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่าสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากโรงเรียน เพราะโรงเรียนมีส่วนสำคัญในการเสริมสร้างลักษณะนิสัย และช่วยพัฒนาบุคลิกภาพอันจะทำให้บุคคลสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้

จรรยา เศรษฐบุตร (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัว และอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นหญิงในอำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า การที่วัยรุ่นเปิดรับข่าวสารมากมีผลทำให้วัยรุ่นได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจากภายนอกมาก กลับมีแนวโน้มว่ามีค่านิยมทางเพศเป็นแบบประเพณีนิยม และวัยรุ่นที่ได้รับข่าวสารเรื่องเพศน้อยแสดงแนวโน้มของการมีค่านิยมทางเพศแบบเสรีนิยม

Elizabeth Rich Allgeier และ Alber Richard Allgeier (1988) ศึกษาถึงแหล่งความรู้เรื่องเพศของวัยรุ่นพบว่า มุมมองเรื่องอวัยวะสืบพันธุ์มาจากมารดา 30% บิดา 0% เพื่อน 10% คนรัก 2% หนังสือ 20% และโรงเรียน 49% ส่วนมุมมองเรื่องการแสดงออกถึงอารมณ์ทางเพศจะมาจาก มารดา 4% บิดา 0% เพื่อน 23% คนรัก 22% หนังสือ 35% และโรงเรียน 14% (อ้างใน นิสารัตน์ ทองอุปกการ, 2538)

ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (อ้างใน ข่าวสารคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, มิถุนายน 2528) ได้ศึกษาความรู้ เจตคติ และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจากเนื้อหา 4 ลักษณะคือ ชีววิทยา สุขวิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา โดยเฉลี่ยระดับปานกลาง และมีเจตคติที่เกี่ยวกับเรื่องเพศโดยเฉลี่ยเป็นบวก โดยได้แสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศในความรู้สึกที่ตึงามเหมาะสม และมีคุณค่าสอดคล้องกับความต้องการของสังคม ทั้งนี้นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศโดยเฉลี่ยแล้ว

7. สื่ออาจารย์มีอิทธิพลกับการกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

ปัจจุบันนี้สื่อต่าง ๆ มีบทบาทอย่างมากในการสื่อสารต่าง ๆ เพราะเป็นแหล่งแสดงความคิดเห็น แหล่งความรู้ ในขณะที่เดียวกันสื่อเองก็มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน เช่นหนังสือ

ประเภทที่ยั่วอารมณ์ทางเพศ ภาพยนตร์ลามก หรือหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวในรูปแบบ ต่าง ๆ ที่อาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกอยากกรู้อยากลอง ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่สามารถทำให้เห็นว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตที่จะขาดเสียมิได้ การนำเสนอทัศนคติต่าง ๆ ล้วนเป็นภัยต่อเด็กและเยาวชน เช่น การเน้นโครงสร้างสระของผู้หญิงในแง่กามารมณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

จึงอาจกล่าวได้ว่าสื่อเป็นตัวสนับสนุนทัศนคติที่มีอยู่แล้วของเด็กและเยาวชน หรือส่งเสริมให้เห็นตามสภาพแวดล้อมที่ตนคิดว่าดีแล้ว ทั้งที่ความคิดทัศนคติ หรือสภาพแวดล้อมเหล่านั้น เป็นสิ่งที่นำไปสู่การกระทำผิดกฎหมาย ทำให้บุคคลที่เคยเห็นการกระทำผิดเคลิ้มไปกับสื่อที่ได้สัมผัสเพราะสิ่งที่ตนอยากรู้หรือพร้อมที่จะเรียนรู้หรือทำความเข้าใจ แสดงว่าตนมีค่านิยมที่ตรงกับสิ่งที่สื่อตีแผ่ ในทัศนะทางอาชญาวิทยานั้นเชื่อว่า การถ่ายทอดทางสื่ออย่างซ้ำซากเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากรรมมีอิทธิพลต่อการถ่ายทอดความคิดที่ผิด ๆ ด้วย

จามร สุนทรกิจ (2544 : 4) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศของเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร พบว่าสิ่งยั่วทางเพศ หรือสื่อต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศของเด็กและเยาวชน

ศิริพันธ์ สายประดิษฐ์ และนิโคลาส ฟอร์ด (2536) ได้ทำการศึกษาวิถีชีวิตและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทย อายุระหว่าง 15-24 ปี พบว่าการเรียนรู้เรื่องเพศของวัยรุ่นชายส่วนใหญ่จะได้รับการกระตุ้นจากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือโป๊ วิดีโอ หรือการ์ตูนลามกต่าง ๆ ในระหว่างกลุ่มเพื่อน นอกเหนือจากนั้นจะมีการพูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน แต่จะไม่มีการสอนกันตรง ๆ สำหรับวัยรุ่นหญิงนั้นจะมีความสับสนในเรื่องการเรียนรู้ทางเพศ ส่วนใหญ่จะบอกว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องสกปรก น่าอาย

ดร.พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ และดร.จ๋านง วิบูลย์ศรี (2534) ได้ศึกษาการเปิดรับข่าวสารต้องห้ามของเยาวชนไทย อายุระหว่าง 15-24 ปี จำนวน 1,018 คน ในเขตชนบทและเขตเมืองทั่วประเทศยกเว้นกรุงเทพมหานครพบว่าเยาวชนกว่าครึ่งหนึ่ง คือ ร้อยละ 60 เคยดูภาพต้องห้าม และร้อยละ 39.3 เคยดูภาพที่แสดงการร่วมเพศหรือภาพโป๊จากวิดีโอซึ่งเป็นภาพเคลื่อนไหว และน่าจะกระตุ้นเยาวชนได้มากกว่าการดูจากหนังสือ

8. ความถี่ในการรับสื่อมีอิทธิพลกับการกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย

สืบเนื่องจากสื่ออัยยุทธ์ทางเพศในสังคมไทยมีอยู่อย่างมากมาย และหาได้ไม่ยากนัก ทำให้โอกาสในการรับสื่อประเภทอัยยุทธ์กามารมณ์ของเด็กและเยาวชนมีมากขึ้น และยังเด็กมีโอกาสรับสื่อมากขึ้นเท่าใด การซึมซับความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนค่านิยมทางเพศด้านต่างๆ ก็ย่อมมีมากขึ้นเท่านั้น ทำให้เด็กที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น มีความต้องการทางเพศเพิ่มมากขึ้น และหาวิธีการระบายออกทางเพศด้วยวิธีที่ผิดๆ จนนำไปสู่การกระทำผิดได้ ดังเช่นงานวิจัยของ

ศักดิ์ชัย ศรีสอน (2533) ศึกษาการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารของนักศึกษาวิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ พบว่านักศึกษาชายอ่านเรื่องเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารมากกว่านักศึกษาหญิง และอ่านจากนิตยสารมากกว่าหนังสือพิมพ์ นิตยสารที่อ่านมาที่สุดคือดาราทองส่วนหนังสือพิมพ์ที่อ่านมากที่สุดคือ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

โล หนीलัน ซัน และเจียง (Lo, Neilan, Sun & Chiang, 1999, อ้างใน ชื่นสุมล อุกฤษฏีวิริยะ , 2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง Exposure of Taiwanese Adolescents to Pornographic Media and its Impact on Sexual Attitudes and Behavior ซึ่งได้ตรวจสอบการใช้สื่อลามกของวัยรุ่นได้หวันและการสำรวจผลกระทบของการเปิดรับสื่อลามกที่มีผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมในเรื่องเพศและการสำส่อนทางเพศ พบว่าสื่อลามกที่วัยรุ่นได้หวันเปิดรับมากที่สุดแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ สื่อสิ่งพิมพ์และคอมพิวเตอร์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งในสื่อประเภทสิ่งพิมพ์และคอมพิวเตอร์นั้น สื่อที่เปิดรับมากที่สุดคือ การ์ตูนลามก นิตยสารปกขาว และนิตยสารโป๊เปลือย วับ ๆ แวบ ๆ ต่าง

ส่วนประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ ภาพยนตร์ประเภทเอ็กซ์ในโรงภาพยนตร์ วีดีทัศน์ประเภทเอ็กซ์ที่เข้ามา และรายการในเคเบิลทีวี รวมทั้งช่องพิเศษต่าง ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย